

Ema Basilea (Dr. Klara Schlink 1904–2001) sündis Darmstadtis ning kasvas üles Braunschweigis, kus ta isa oli tehnikakõrgkooli rektor. 18-aastasena tuli Jeesus tema ellu. Järgnes sotsiaal-pedagoogilise hariduse omandamine, mis sisaldas psühholoogia-, kunstiajaloo-, filosoofia- ja teoloogiaõpinguid. Dr. Klara Schlinkist sai Saksamaa kristlike üliõpilaste liikumise juht. Seejärel korraldas ta aastaid misjonitööd kodumaa muhamedlaste seas ning juhtis samal ajal koos Erika Madaussiga (ema Martyria) Darmstadti tütarlaste piibliringe. Pärast 1947. aasta ärkamist asutas Ema Basilea Evangeelse Mariaõeskonna, ehitas hiljem selle töö keskusena üles väikese Kaananimaa Darmstadti juures ning rajas uusi Kaananikeskusi maailma eri osadesse.

Käesolevas raamatus leiab kinnitust tõde, millest vanad laulikud on laulnud: "Õnnetuses peidus õnn, õõ mul päiksepaisteks on." Ema Basilea Schlink toob meie elu hinnalised väärtused kui aarded esile seal, kus neid kõige vähem ootame – kannatustes.

Oma pikale kannatuste- ja katsumusterohkele elule tagasi vaadates toob Ema Basilea välja erinevad kannatused ja tõestab neist tulenevat võitu. Seeläbi võivad juba esimesed leheküljed meid saatusele alistumisest ning protestimeelolust välja rebida. Meie elu kõige varjatumatesse paikadesegi langeb äkki nende taga peituvate Jumala armastavate cesmärkide valgus. See aitab meil elu saatuslikel teelahkmeil langetada õige otsuse, millest sõltub kõik nii kannatusaegadel kui ka igavikus.

M. Basilea Schlink

KANNATUS SAI MULLE VÕIDUKS

Kannatus sai mulle võiduks

M. Basilea Schlink

Jumal ma armestan
sind!

23. juuli, 2022 Tallinn,
Kadrioru,
pühapäev.

M. Basilea Schlink
Kannatus sai mulle võiduks

M. Basilea Schlink

*Kannatus
sai mulle
võiduks*

Evangeelne Mariaõeskond
Darmstadt-Eberstadt

ISBN 3 87209 581 1

Originaali saksakeelne tiitel:
Zum Gewinn ward mir das Leid

1. saksakeelne väljaanne 1983
1. eestikeelne väljaanne 1991
2. ümbertöötatud eestikeelne väljaanne 2003

© Verlag Evangelische Marienschwesternschaft, 1991
Darmstadt-Eberstadt, Saksamaa

Kõik autoriõigused kuuluvad väljaandjale
Tõlgitud 28 keelde

Trükitud OÜ Greif trükikojas
Kastani 38, 50410 Tartu

Sisukord

Mured	7
Talumatu kooselu	13
Hirm	18
Haigus	23
Nõrkus	30
Üksindus	33
Kiusatus	37
Raske iseloom	42
Kuulmata jäänud palved	49
Võimetus ja andetus	54
Vananemine	59
Vaesus ja puudus	64
Hirm surma ees	69
Petetud ja kurnatud	75
Vihatud ja solvatud	80
Järelsõna asemel	87

*Kannatused on nagu
põllumaa,
mis kannab
tõelise õnnistuse vilja,
sest kannatustes on peidus
Jeesuse jumalik elu
kui aare,
mille me peame
päevavalgele tooma.*

Mured

Mured tahavad su täielikult alla neelata, öösiti ei saa sa neist rahu, sa ei näe raskele, sassiaetud olukorrale mingit lahendust, ei tea, kuidas ühest või teisest muremäest üle saada ning kust võib selleks abi tulla. Võib-olla on need töökoormad, millest sinu arvates su aeg ega jõud üle ei käi, või rahapuudus, mured oma õpi- ja kasvuraskustega laste, oma vanade vanemate pärast. On veel sadu teisi muresid, mis meid koormavad.

Sageli on mured tõepoolest põhjendatud ja inimlikult vaadates õigustatud, ent sellegipoolest on hea end esmalt Jumala valguses vaadata, kas me pole mitte ise nende murede põhjuseks. On neid, kes upuvad muredesse, sest nende soovid ja nõudmised, mida nad elus hädavajalikuks peavad, kuid mis seda tegelikult sugugi ei ole, ei täitu. Kui väga võivad inimesed end muserdada, kuna nad ajavad taga teatud positsiooni tööl või muul alal, seda siiski saavutamata. Siin aitab üksainus küsimus: kas see, mille pärast muretsen, on Jumala tahte kohane või muretsen ma, kuna tahan midagi saada, mida ma saama ei peaks ja mis mulle ka sugugi kasulik ei ole? Kui lihtsalt lahenevad sellised vajadused, kui leiame Jumala juures tahteloovutuse võtme: mida Ta ei anna, seda ei taha ma ka saada. Kuna Tema on armastus, juhib Ta mind alati parimat teed mööda. Kui Tal oleks minu jaoks parem tee, oleks Ta mind sellele juhtinud.

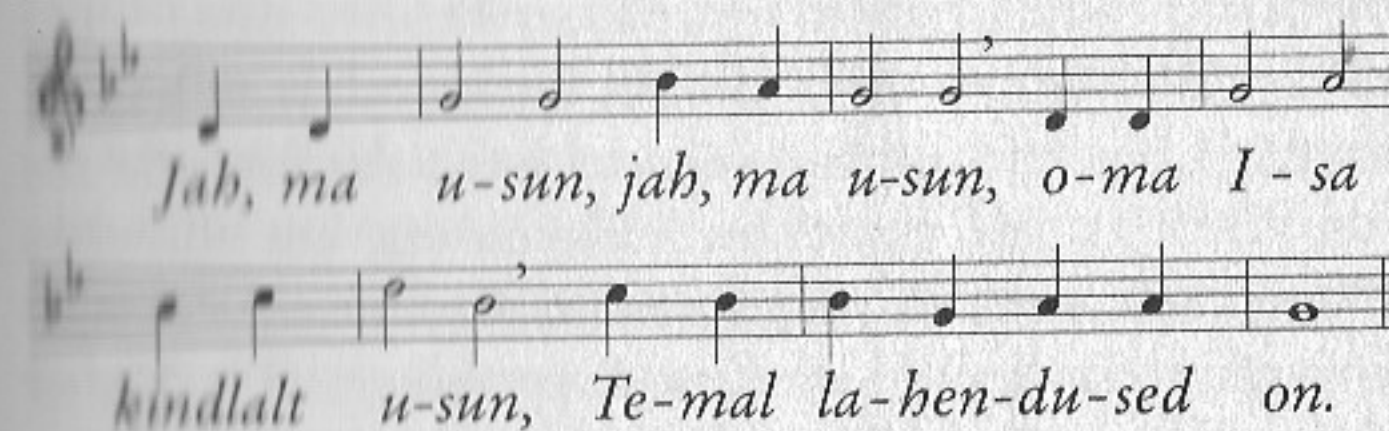
Kuid leidub ka muresid, mis on teisel tasandil ja tegelikult mõistetavad, eriti kui on tegemist vastutusega meile usaldatu eest. Tean, mis tunne see on, kui sellised murekoormad raskelt meie peal lasuvad. Kogen seda oma teenistuses umbes 200 õest koosneva õeskonna vaimuliku emana. Suur osa õdesid töötab 19 erinevas välisriigis kuni Kaug-Idani välja. Kuna võõrsile asunud õdede ja emakodu vahel on üsna tugev side, jõuavad sealt paljud raskused ja hädad minuni: hingehoiuküsimused, haigustega seotud mured, sobiva õe puudumine ühes või teises kohas ja palju muud, mis on tingitud vastava maa olukorrast. Sellele lisandub kõik, mis juhtub siin, meie väikesel Kaananimaal. Nii olen päevast päeva seatud paljude probleemide ette ega tea sageli, kuidas neid lahendada.

Eriti rõhuvad võivad olla mured ees ootavate suurte kannatuste pärast. Ent Jumal on andnud mulle iga murekoorma jaoks lahenduse, nimelt kindla teadmise, et kõik, mis meid praegu koormab, on Jumala igaveses plaanis sees. Jumal kui armastav Isa on just nii mõelnud ja meid neisse probleemidesse asetanud. Ent juba samal ajal on Ta valmistanud ka väljapääsu, hädade lahenduse, kuna õige isa ei jäta oma last abita.

Niipea, kui hakkasin sellesse uskuma, võisin tänada: Sinu juures on lahendus ja seetõttu tuleb see ka minu südamesse, minu mõtetesse, kui ma palun, et Sa seda mulle näitaksid. Kui me näiteks ametikõneluste ajal lahendust ei leidnud, katkestasin need alati ja palusin iga

kord uuesti Taevaisalt abi teda tänades: Sina oled need hädad ja probleemid juba korda ajanud ja sellepärast näitad Sa meie järgmist sammu nende lahendamisel. Nii, sageli üsna äkki, nägimegi lahendusteed. Seda võivad koos minuga kinnitada ka meie vastutavad õed.

Nii hakkasin ma sageli mõne raskusega silmitsi seistes kiitma meie taevast Isa, Isa, kes meid armastab ning teab, mida me vajame. Ja ma laulsin:

*Jah, ma usun, jah, ma usun,
oma Isa kindlalt usun,
kõige eest Ta hoolitseb.*

*Jah, ma usun, jah, ma usun,
oma Isa kindlalt usun,
et Ta teed siin juhatab.*

*Jah, ma usun, jah, ma usun,
oma Isa kindlalt usun,
Tema abi tuleb, tean.**

*Siia võib veel palveid lisada. (Autori märkus).

Seda tehes muutus mu süda tõeliselt rõõmsaks ja täitus tänu ning kiitusega, et meie Jumal on selline Isa. Teadsin siis, et lahendus ning abi tulevad. Ja nad tulid alati.

Võib-olla tuleb sinul samuti mingit vastutust kanda ja sa ei tea, kuidas ühel või teisel puhul toimida, näiteks millist nõu peaksid andma oma lastele, kuidas lahendama mõne erilise raskuse või leidma väljapääsu mõnest probleemide sasipuntrast. Proovi sinagi seda teed, millel Issand on mulle abi kinkinud, ja sa koged, et mäed, s.o. muremäed sulavad kui vaha Issanda ees (vt. Ps 97:5). Jah, Jumal on kõikvõimas, kes võib ühe sõnaga kõike muuta, olgu need siis inimesed või olukorrad, mille kaudu raskused, probleemid ja hädad tulevad. Ta võib kõike ja Ta teeb ka kõik, et meid aidata, kuna oleme Tema lapsed Jeesuses Kristuses ja Ta armastab meid. Ainult et sageli peame veidi kannatust varuma ja ootama, aga Tema abi ei tule iial liiga hilja.

Niisiis on muremägede juures otsustav, et tulen lapsena Jumala kui Isa juurde. Tema kohta ütleb Issand Jeesus: "Ent missugune Isa on teie seas, kellelt poeg palub kala, et ta annaks sellele kala asemel mao?" (Lk 11:11). Palju rohkem kui maine isa oma lapsele või kui sõber sõbrale teeb Taevaisa head neile, kes seda Temalt paluvad. Jeesus lubab seda meile, kui usume Isa armastusse ja abisse, siiski vaid tingimusel, et tuleme ja palume, koguni anume lapse kombel.

Paljude aastate eest kogesin, et Issand andis mulle suures hädas, millesse meie töö oli sattunud ja millest inimesed meid enam välja aidata ei saanud, just selle sõna. Nädalate kaupa laulsime iga päev pärast lõunasööki järgmist laulu: "Kui palub poeg isalt kala, kas annab ta temale mao? – Ei iial!" (kui ta on õige isa). Nii võisin loota, et meie taevane Isa annab vajaliku abi. Ja Ta tegi seda, olgugi et see näis täiesti võimatuna. Ime sündis meie silme all – muremägi muutus tasaseks maaks.

Kui mured tahavad meid rõhuda, tuleb Jumala sõnast kinni hoida, sellele alistuda, Tema tõotust abi kohta ikka ja jälle Tema ees hoida: nii oled Sa lubanud, Sina oled Jah ja Aamen ning Sa ka toimid selle järgi. Ma saan tunda, et mu hädad lahenevad ja mured kaovad! Sest ons' Sulle mõni asi võimatu? Sulle ei ole midagi võimatu, ka seal mitte, kus hädast või keerulisest olukorrast inimlikult vaadates mingit väljapääsu pole.

Jumal teab teed. Tema on kõikide teede Tee, Tal ei ole vahenditest puudu. Jumal teeb Pühakirja lubaduse tõeks: "Heitke kõik oma mure Tema peale, sest Tema peab hoolt teie eest!" (1Pt 5:7). Jah, seda teeb Ta igas olukorras.

Tahan sind julgustada: usalda Isa ja ära keerle enam oma murede ümber. Lülita end teisele lainele, nii et su mõtted ei oleks enam pidevalt mingite muret põhjustanud asjade, raskuste, võimatuste, probleemide või

inimeste juures, vaid tiirleksid nüüd Isa ümber. Mõtle sellele, kes Ta on ja et Ta annab sulle oma armastuses kindlasti abi ja lahenduse.

Pööra oma mõtted ümber ja hakka tänama, et Jumal on sinu Isa, kelle laps sa oled, kelle juurde sa võid minna ja kelle ette kõik oma mured maha panna. Siis võid sa ka keset probleeme ja muresid ütelda:

*Ma tänan Sind, mu Isa,
Su abi tuleb kindlalt,
ei jäta Sa mind hätta,
Sul lahendus on sellel',
mis mulle muret teeb.
Su laps ma tohin olla,
Sa mind ju armastad
ja ikka õigel ajal
mind hädas abistad.*

Talumatu kooselu

Sa vajad abi, sest kooselu teiste inimestega, võib-olla abikaasa, laste, töökaaslaste või naabritega on muutunud talumatuks. Sa ei näe ühtegi teed, kust lahendus peaks tulema, ja kannatad seetõttu rängalt. Kuid ka selle kannatuse jaoks on Jumalal valmis "vaimulik arstim", mis toob abi ja tervenemise. Võisin seda ühes paljude teistega sarnases olukorras kogeda.

Mõnda aega elasin koos hüsteerilise inimesega, kes muutis mu elu väljakannatamatuks, sest ta oli oma isekuse, kadeduse ja mässumeelsuse tõttu nii vaevatud, et ei suutnud enam midagi asjalikult ja õigesti näha. Ta pööras kõik pea peale, tema kaeblemised koos ägedate vihapursetega, mida ma veel vaevalt taluda suutsin, olid igapäevased. Kuna see inimene rikkus mul kõik ära, olin kibestunud ja tahtsin alla anda. Teineteisega suhtlemine oli võimatu ja meie vahekord ähvardas katkeda nõnda, et seda polnud enam võimalik parandada. Igaüks, kes sellest midagi teadis, kinnitas mulle, et seda purustatud suhet ei saa enam endiseks muuta. Kuid juhtus ime, ma ise kogesin seda. Kuidas see toimus?

Oma hädas kisendasin ühel päeval tungivalt Issanda poole abi saamiseks ja palusin vastust küsimusele, mida ma võiksin teha, et olukord muutuks. Äkki oleks nagu Jumala sõrm näidanud mitte minu kaaslast, kes mulle selle häda põhjustas, vaid minu peale: sina oled see, kelle juures peab midagi muutuma. Sa arvad, et

ainult teine on süüdlane ega ole kordagi mõelnud, et ka sina võid süüdi olla. Kas see pole mitte peamine käsk, et peame oma ligimest armastama nagu iseennast? Kus on sinu armastus selle inimese vastu, kes on ju sinu ligimene? Sa ei armasta teda enam, sellega seisad sa patust armastuse vastu. Ja mitte ainult seda, sa oled koguni kibestunud ja lased nendel kibedatel mõtetel endas elada, ehkki Pühakiri ütleb, et kibedus ja andestamatus on ühed raskemad patud, mis tulevad meile Jumala riigi (vt. Mt 6:15; 18:34-35; Hb 12:15 jt.). Sa lased end tirida saatana poole, kes on pealekaebaja, sest sinu südames on alati uus süüdistus oma ligimese vastu – sa oled süüdlane Jumala ees. Sa tead, et sinu kaaslane on veidi haige, sina aga oled terve. Sa peaksid andestuse ja armastusega selle häda ületama, kuid sa ei ole seda teinud, sa oled iga kord, kui vihapursked su üle valgusid, eemale tõmbunud ja oma südame sulgenud.

Tundus, nagu oleks Jeesus jätkanud: ma küsin sinult juba täna kui sinu Kohtunik – kus on su andestus, su armastus, mis ei pea meeles teise pahategusid? Ma ei ole leidnud sinu juures andestavat armastust, kuigi sa ise elad oma pattudega ja oma vastupanemistega pidevalt minu andestavast armastusest. Siis palu nüüd, et võiksid kahetseda andestamatuse ja kibestumise suurt pattu. Kui sinu süda on täis kahetsust, ruttad sa Minu risti alla ja leiad Minu valatud vere läbi andestuse. Minu veri ka puhastab sind, nii et su südame

kalkus pehmeneb ja kibeduse asemel voolab sealt välja armastus.

Seda ma siis teingi. Alates sellest päevast palusin mõned nädalad või isegi kuud igal hommikul umbes 20 minutit sügava kahetsuse pärast. Siis tõstis Issand mu oma halastuses üles – Ta andis mulle kahetseva meelega ja see, mis Ta mulle oli öelnud, sai tõeks: kahetsus viis mu, vaese patuse, rohkem kui iial varem minu Issanda Jeesuse juurde ja ma tunnetasin, et Ta asetas mu südamesse midagi uut – see oli halastav armastus inimese vastu, keda mul oli olnud nii raske taluda.

Siis tuli jälle üks eriti raske päev. Mäletan veel tänagi kohta, kus minu peale sadas taas tema kuri väljapurse. Seal tundsin eneselegi imestuseks, et mu süda ei sulgunud enam enesekaitseks, ei, minus lõi äkki lõkkele halastav armastus. Võtsin selle inimese käte vahele ja suudlesin teda, nii et ta ennast tagasi hoidis ja mulle üsna imestunult otsa vaatas. Sellest päevast peale oli midagi muutunud. Meie suhe ei olnud enam parandamatult purustatud, polnud enam võimatu ega lootusetu, et armastuse side meid kunagi veel seob. Oli loodud uus alus, oli toimunud vahetus nagu mõnel pöördlaval. Süüdlane ei olnud enam tema, vaid olin mina. Ma võisin temalt andestust paluda ja pidingi seda tegema ning see avas mu kaaslase südame. Nii muutus meie suhe ajapikku aina paremaks ja too inimene muutus täiesti.

Mis siis oli lähtepunkt, millest alates sassiläinud suhe uueks sai? See oli "pöördlava seadus": kui esialgu näen vaid seda, mida teine mulle teeb ja kui süüdlaseks ta minu ees on muutunud, siis äkki lava pöördub ja ma näen enda süüd, seda, et mina olen süüdlane.

On kindel, et koged sedasama, kui kisendad oma hädas Issanda poole, sest Tema on seesama Jumal ja Isa. Kui sa ei-lakka truult kahetsust anumast, vastab Ta sulle ja kingib kahetseva meele. Vahekord sinu ligimesegä muutub.

Mida on talumatu kooselu suur häda sulle siis andnud? On imeline, kuidas kannatus toob enesega väärtuslikku kaasa. Selle häda kaudu näidati sulle sinu patust loomust. Tõde teeb meid vabaks, vabaks enese-õigustuse, kibestumise ja silmakirjalikkuse suurest patust, et näeme süüd ikka vaid teise juures. Seega viib keerulise kooselu kannatus meid meie Issanda Jeesuse lähedusse, sest miski ei ühenda Jeesuse ja Isaga nii kui see, et tuleme kahetsevate patustena Tema juurde. Siis on Jumala südames rõõm! Seda rõõmu laseb Ta ka meie südamesse voolata. Jeesus kummardub armastusega hinge juurde, kes Jumala ja inimeste ees oma süükoorma all paindub. Ta annab siis rahu ja rõõmu, kuna enne, süüdistades, olime rahutud ja õnnetud.

Jah, võime vaid juubeldada, kui Jumal meid kooselus teiste teede kaudu juhib, kus jõuame oma võimete lõppu ning tunnistame Tema valguses oma süüd ja pattu, sest siis mõistame Tema piiritut halastust, an-

destust ning armastust. Selle kannatuse kaudu tahab Jumal anda meile suurima kingituse, mida Ta anda saab – armastuse. Kui Ta täidab meid armastusega, halastava armastusega meie ligimese vastu, kes valmistab meile palju raskusi, muutume kõige õnnelikumateks inimesteks, sest miski ei tee nii õnnelikuks kui võime armastada ka neid, kes meile haiget teevad. Armastavate inimestena tohime Tema taevasesse au ja armastuse riiki sisse minna ega pea väljas seisma. Mida siis toob meile see kannatus, kui peame elama koos talumatu inimesega? Sõnuseletamatu võidu!

Hirm

Sinu suur kannatus on hirm, oled ära piinatud ja justkui piitsutatud, see rikub ära kõik, mille üle võiksid rõõmu tunda, kõik hea, mis sulle on antud. See seisab sul kurjakuulutavalt silme ees, sind varitsevad igast küljest häving ning hirm, mis tahavad sind ja su omakseid rünnata. Võid tunda hirmu raskete haiguste, rahalise pankroti, kasvava inflatsiooni ja meie eksistentsi suureneva ebakindluse ees. Sind haarab hirm sissemurdmiste, kallaletungide või terrorirünnakute ees, mis on tänapäeval tavalised, hirm deemonlike jõudude, needmiste ja sajatuste ning nende hirmsate tagajärgede ees, samuti hirm mässude, tänavalahingute ja nälja ees, hirm ähvardava kristlaste tagakiusu ning kogu maailma haarava aatomisõja ees.

Jeesus ise ütleb: "Maailmas on teil ahastust" (Jh 16: 33) ja Ta kuulutab viimse aja tunnuseks, mille alguses me elame, et inimesed "heidavad hinge" (vt. Lk 21: 26) hirmust tulevaste asjade ees. Jah, hirm võib meile meie tervise maksta, hirm võib olla surmav. On kindlaks tehtud, et šokk ja hirm on liiklusõnnetuste puhul sagedased surma põhjused.

Kuidas selle suure hirmu hädaga meie ajal toime tulla, iseäranis siis, kui ollakse loomult eriti kartlik?

Siin tahan anda tunnistuse, kuidas mina kui araloomuga inimene hirmu ületasin. Teise maailmasõja ajal tuli mul ühe misjoniühingu teenistuses palju risti

ja põiki läbi Saksamaa reisida. Sageli elasin üle õhuhäireid ning ka tulistamist madallennul lennukitelt. Kui mind siis hirm haaras, oli mulle abiks sõna: Sinu jaoks, Jeesus, Sinu jaoks olen ma selles hädaohte täis teenistuses! Andumus Jumala teele andis mulle kindluse Tema lähedusest, mis surus minus kogu hirmu maha.

Veel meenub mulle Kuuba kriis 1962. aastal: kõik olid suures ärevuses ja hirmul võimaliku ülemaailmse tulekahju ees. Inimesed tulid murelikult meie juurde, et kuidagimoodi päästmist leida. Mäletan, nagu oleks see kõik alles täna olnud, et ka mind valdas hirm. Kui nüüd jälle maailmasõda puhkeks, oleks see võrreldamatult hirmsam. Tookord tuli mul vastutada mitte ainult enda, vaid ka suure hulga õdede eest ja hirm tulevaste raskete aegade ees on sageli suurem lähedastele mõeldes kui enese pärast muretsedes. Aga ka selle lahendus oli Jeesuse ligiolu tundasaamine ja kindel teadmine, et minu ja mu lähedastega ei saa midagi muud juhtuda, kui see, mida Tema on ette näinud ja mis on mulle kasulik.

Jah, hirm on ainult siis põhjendatud, kui me Jeesuse Kristuse oma mõtetest ja südamest välja heidame. Kuid kui me Jeesuse hirmutavatesse olukordadesse kaasa võtame, muutub korraga kõik: see, mis näis hirmuäratava paratamatusena, saab purustatud, ja Tema on seal. Nagu oma hirmunud jüngrite juurde, nii astub Issand ka meie juurde sõnaga: "Rahu olgu teile" (Jh 20:21). Tema kuningliku sõna kaudu voolab meie

südamesse rahu ja Tema kosutab meid. Mida enam usume, et häda ja õudus, mille ees hirmu tundsiime, ei möödu iseenesest, vaid just Jeesuse sekkumise tõttu, seda täielikumalt need olukorrad muutuvad.

Jeesus tuleb meie juurde kui Valgus, mis paneb meie jaoks pimeduse helendama, Ta tuleb kui Rahuvürst, kes toob rahu – ja hirm taganeb. Ta astub meie juurde kui Aitaja ja lasseb meil hädas abi kogeda. Kui see, mida kardame, sisse murrab, on Tema, Jeesus Kristus, seal ja toimib meiega armastuse seaduse järgi, mis tahab aidata. Ta tegutseb meie juures oma kõikvõimsuses, mis võib meile suurimates hädades ja koledustes ka siis kaitset ning abi anda, kui meid enam ükski inimene aidata ei saa. Tema ligiolus täitub psalmisõna: “Kuigi ma käin keset kitsikust, elustad Sina mind; mu vaenlaste viha vastu Sa sirutad oma käe ja Su parem käsi aitab mind!” (Ps 138:7). Hirm muutub julguseks, kui usume, et Jeesus tuleb keset hirmu meie juurde. Nii juhtus jüngeritega Geneetsareti järvel, kui lained neid täielikult enda alla matta tahtsid ja nad hirmust karjuma hakkasid. Seal oli äkki Jeesus nende juures ning ütles: “Olge julged, mina olen see, ärge kartke!” (Mt 14:27). See on nagu käsk – ärge kartke! –, sest kui te kardate, põlgate te Jeesuse armastust, justkui ei võtaks Ta teid teie hädas vastu. “Olge julged!” hüüab Jeesus ka meile. Ta läheneb sellele, kes on viletsuses ja hädas. Jah, kui suured lained tõusevad liiga kõrgele, siis tuleb see, kes neid käsib ja võtab ise laeva tüüri üle. Ta

juhib meid tugeva käega üle lainete. Keegi ei armasta meid nii väga kui meie Issand Jeesus Kristus. Kas ei peaks Ta siis suutma meie hirmu peletada?

Hirm võib meid ainult nii kaua valitseda, kui me ei ole valmis kandma raskusi, vaid kardame nende tulekut ega ütle: “Jah, Isa.” Andumus puudub seepärast, et me ei usu Jumala, oma Isa armastusse, mis ei lase meid iialgi üle meie võimete proovile panna (vt. 1Kr 10:13). “Kartust ei ole armastuses” (1Jh 4:18). Piinav kartus ning hirm tulevase ees kaovad, kui ma õiges jumalakartuses püha Jumala ees seisan. Siis ei karda ma enam tulevase kannatusi ega seda, mida inimesed mulle teha võivad, vaid seda, et võin Jumala käskude tähelepanemata jätmise või andekspalumata süü tõttu Teda kurvastada või Ta “kaotada”. Kui olen Tema “kaotanud”, olen “kaotanud” kõik. Kui mul on Jumal, on mul kõik, mida vajan, ka kõige raskemal ajal. “Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu?” Siis võin ma koos apostel Paulusega kiidelda: “Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest? ... Ei surm ega elu, ... ei käesolev ega tulev” (Rm 8:31-39).

Seepärast on vaja hirmu ajal, olgu igapäevases elus või ähvardavale tulevikule pilku heites, ennekoike selle eest hoolt kanda, et Jumal oleks meie poolt, kuna elame Tema pühaduse valguses ja ikka uues kahetsuses. Siis tohime Jumalat kui meie halastavat Isa ja Jeesust kui meie Lunastajat kogeda ning armastada. Keda ma aga armastan, seda ma ka usun. Ja Jeesus kuulutab:

“Kes mind armastab, seda armastab minu Isa ... Ja me tuleme tema juurde” (Jh 14:21 ja 23). Siis tuleb Jumal meie juurde ja kogu häda on lahendatud.

Siiski – hirm on kannatus. Ent ei ole ühtegi kannatust, mis ei kannaks eneses õnnistust ja milles ei oleks peidus jumalikud rõõmud. Nii on ka hirmuga: kui see meid muserdada tahab, peab meile osaks saama rahu, mis on ülem kui inimloomus, rahu, mis voolab jõena Jumala südamest meie südamesse ja kannab endas suurt õnne. Jeesus on ju meie rahu ja kuna Ta tõttab meie juurde eriti taolistel hirmuaegadel, saame just siis Tema rahu maitsta nagu mitte kunagi varem. See on eelaimdus Jumala linnast, igavese rahu linnast, kus mingi hirm ega viletsus ei või meile enam läheneda.

Selle imepärase rahu tahab Issand Sulle kinkida, Tema, kes on ise rahu. Just mõnes hirmu olukorras võid seda suurepärase kinki usus oodata.

Haigus

Sa oled haige, su keha on valu täis ja samaaegselt valmistab see ka hingevalu, sest haigus rebib sind vähem või rohkem eemale perekonnelust, tööst või millestki, mis su elu muidu täitis. Sa ei saa tööd teha nii, nagu tahad, vaid oled kõiges takistatud. Sulle valmistab rõõmu töötada, oma tööga midagi vajalikku korda saata, võib-olla teisi sellega aidata ja rõõmustada, ent nüüd ei ole see kõik enam võimalik. Oled muutunud teistele koormaks, sind peab teenindama, sa sõltud teistest. Sinu ellu on tulnud kannatused, valude talumine ja sa oled tervete inimeste elust välja lülitatud.

Oled ehk ikka ja uuesti lootnud, et mõni hea arst võiks sind aidata või mõni eriline ravim tooks tervenemise. Ehk oled oma paranemise pärast palju palvetanud ning lootnud, et meie Issand Jeesus oleks ka sinu ihu tervendaja ja sa saaksid Jakoobuse 5:14-15 järgi palvete ja käte pealepanemise kaudu terveks, aga kõik sinu lootused on senini tühjaks osutunud.

Kuid kas pole mitte ka paranemisvõimaluseta haigustes, mille puhul jääb üle vaid valusid kannatada, peidus kallihinnaline aare? See ei saagi teisiti olla, sest kui mõni kannatus kaalub palju, siis kaalub palju ka õnn, mis selles peidus on.

Seda tõestab näiteks ameeriklanna Joni, kelle alakeha jäi õnnetuse tagajärjel halvatuks. Pärast raskeid operatsioone ja pikka aega haiglas sai temast juba üsna

noorena ratastooli aheldatud ning täielikult teiste abist sõltuv inimene. Ent selle kaudu on ta leidnud elava usu Jeesusesse Kristusesse ja raskest kannatusest Jumala tahte vastuvõtmisega jagu saanud. Kuna ta pani oma tunnistuse kirja ning sellest tehti film, reisib ta sellega läbi maailma ja annab kõigile teada: "Ma istun meelsamini ratastoolis ja kuulun Jeesusele, selle asemel, et oma jalgadel kogu elu Tema eest ära jooksen". Tema sõnu tuleb uskuda, sest neid öeldes särab ta nagu rõõmust ja ta annab Issandale sellega au. Milline õnn on leida kõik Jeesuses, selle kõrval muutub iga kannatus väikeseks.

On väga oluline, et Jumal saaks meie elus austatud. See võib toimuda erinevatel viisidel – siis, kui Ta meile palvete ja käte pealepanemisega äkki tervise kingib, või siis, kui tuleb haigusi läbi põdeda, ilma et Issand vahele astuks. Kui me seejuures Teda ülistame ja austame, nagu võisime Joni puhul näha, kui me haiguse kogu andumusega Jumalale anname, siis võtame ise ja võtavad ka teised vastu suurima õnnistuse ning Jumala au lööb särama. Nii kutsub Jumal haiguste läbi paljusid enda juurde.

Mis trööstis mind raske haiguse ajal? Viibisin kuid vangina oma toas ja pidin enamasti ka üksinda olema, sest peaaegu kõik külastused olid keelatud. Mis tõi mulle sellise õnnistuse, mida ma iialgi ei unusta? Minu

* Filmist "Joni", World Wide Pictures.

voodi kohal seinal rippus krutsifiks. Äkki tundus, nagu oleks ristilöödud Jeesus mulle öelnud: sa tahtsid järgneda Mulle ristiteel? Mu keha on haavu ja valu täis. Nüüd on sul võimalus tulla koos Minuga ja Minu kannatused teisiti kui kunagi varem vastu võtta. Jeesus – Valude mees sai mulle selle haiguse ajal hoopis teisiti lähedaseks. Minu armastus Tema vastu kasvas ühes tänuga kannatuste eest. Issand kinkis mulle palju sügavama ühenduse Temaga. Sellest ajast alates sain enam kui kunagi varema Temaga üheks. Tema tahe sai minu tahteks ja see kinnitas mind Tema südame külge. Ma sain teada, millist õndsust see endas kätkeb. Jah, too raske haigus õpetas mind nädalast nädalasse oma tahet Jumalale allutama ja kannatustes kannatlik olema.

Nii õilistab meid haiguseaeg. Isa ise saadab selle aja meile ja toob seeläbi ka palve lähedale: õpi nüüd kannatlikkust, see aitab sul mõnesugustes hädades ning kannatustes püsima jääda. Sa saad tugevaks, kui harjutad jätkuvalt oma tahte allutamist ja sarnaned Jeesusega, alati kannatliku Jumala Tallega, kelle tugevus seisnes Jumala tahte täitmisel.

Kui tänulik ma hiljem selle õppetunni eest olin! Mida rohkem õpitakse kannatlikkust ja oma tahte allutamist Jumalale, teades, et Tema tahe on hea, Ta süda on armastus ja teed, millele Ta juhib, on õiged, seda enam võib inimene hädaolukordades rahu säilitada. Raskustest on võimalik kõrgemal seista, mõistes,

et selles on varjul Jumala õnnistus ja au. Kuna Jumal on armastus, ei ole Tema mõtted meie suhtes mitte õnnetuse mõtted, vaid rahu ja õnnistuse mõtted. Nii seisab kirjas Jr 29:11. Kõik, ka haigustest tingitud kannatused, tulevad meile õnnistuseks ja õndsuseks, kui meie tahe on Jumalale allutatud. Sest ainult siis, kui pole enam mingit vastupanu, saab Ta meile kinkida seda, mida Ta on mõelnud – oma õnnistuse.

Kui suure tähendusega ning õnnistusrikkad võivad olla rasked haigused enne surma, seda kogesin mitmel korral meie õeskonnas. Jumal kutsus õed enda juurde koju, kuid enne seda oli raske haiguseaeg, mil Jumal palvetest ning käte pealepanemisest hoolimata ei sekkunud, kuna see oli ettevalmistusaeg kojupöördumiseks. Ja siis võisime meiegi kirjeldamatust taevalikust aust osa saada. Ühe õe palgeil oli juba mõni nädal enne tema surma selline sära, et seda võis näha igaüks, kes tema tuppa tuli – nii tuntavalt oli taevast maa peale tulnud. Ühe teise õe näol oli niisugune sära, et peale tema lahkumist hüüdis matusebüroo juhataja, kes oli aastakümnete jooksul arvukalt surnuid näinud, imestunult: "Küll see õde näeb õnnelik välja!" See õnn, tohtida olla Jeesuse juures Tema aulisuses, oli umbes 20 minutit enne surma tema näol särama löönud ja püsis seal ka siis, kui ta oli surnud.

Kindlasti olid need õed end oma elu jooksul kahetsuse ja usu kaudu Issandaga kohtumiseks ette valmistanud, kuid raske haigus, mis kestis ühtede pu-

hul kuid, isegi aastaid, teistel aga mõned nädalad, tõi kaasa viimase, sügavaima valmistuse. Seeläbi lõi nende surma juures lõkkele selline aulisus, et me tohime teada: nad on seal, kus võitjaks saanud vaatavad Jeesusele ning on Tema juures igavesti.

Eelnevast võime näha, kui suur arm on peidus haigustest põhjustatud kannatustes. Paljud inimesed, nii uskmatud kui isegi usklikud on tunnistanud, et niikaua, kui nad olid terved, elasid nad ainult oma tööle või perekonnale ja olid üha vähem Jumala ning meie Issanda Jeesuse Kristusega osaduses või seisid Temast isegi täiesti eemal. Aga siis tuli pikk haiguseaeg või raske kannatuste aeg ning haige kohtus Jumalaga. Ta asetati Jumala pühaduse ette siis, kui tal tuli surmaga arvestada, ja siis toimus sisemine ärkamine: patu, Jumalast eemaldumise ning kõige niisuguse tunnistamine, kus ei oldud elatud mõttes, sõnas ja teos nagu Jeesuse jänger. Tuli ka kahetsus, mis viis pihtimisele ja pöördumisele ning mõningate puhul elu täielikule uuenemisele. Kui paljud on öelnud: "Ma võin tänulik olla haigusest põhjustatud kannatuse eest, mille Jumal mulle saatis. Just haigus tõi mulle õnnistuse, mida ei saa sõnades väljendada."

Tõde on selleski, et "...kes lihas on kannatanud, see on lakanud pattu tegemast" (1Pt 4:1). Haigevoodis tunnetame me oma pattu sügavamalt ja sageli kannatavad just need kehaosad, millega oleme patustanud. Kui meie kõnevõime on halvatud, peaksimme mõtlema

sellele, kuidas oleme oma keelt kasutanud. Peame ju igast lausunud sõnast aru andma (vt. Mt 12:36). Me ei saa enam liikuda, kuid kuhu olid meie jalad varem kii-
rustanud. Sageli sinna, kuhu Jumal ei tahtnud. Milleks oleme oma käsi kasutanud? Tihti vaid selleks, et teha midagi enda ja oma pere heaks, mõtlemata sellele, et kõike, mida teeme, peaksime tegema armastuses meie Issanda Jeesuse vastu ja Tema auks.

Haiguspäeval mõtleme võib-olla Jumala sõnale: "Mida inimene külvab, seda ta ka lõikab" (Gl 6:7), lõikab igavikuks. Jumal ei lase ennast pilgata. Kui meie elu ja töö on Pühast Vaimust juhitud, saame taevas igavese rõõmu ja aulise tasu osaliseks. Kui aga laseme end juhtida liha himudest ja enese egoismist, elades oma vana inimese mitmesugustes pattudes (vt. Gl 5:19-21), on meie lõikuseks hukatus. Milline arm see on, kui haigusaeg annab pöördumiseks veel viimase võimaluse.

Haigusest põhjustatud kannatused juhivad meid, nagu öeldud, sügava pöördumiseni Jeesuse poole. Võib-olla peame kogema nende pahameelt, kellele meie haigus koormav tundub, võib-olla unustavad meid head kaaslased, kellega varem koos töötasime või ka lähedased sõbrad. See teeb haiget. Saab selgeks, kui kiiresti möödub inimlik armastus. Kuid siis seisab Issand Jeesus meie ees ja palub: pöördu Minu poole, otsi Mind, Minus leiad sa kõik, mida süda igatseb. Sest Tema on tulnud, et meil oleks elu ja kõike üli-

rohkesti (vt. Jh 10:10). Kannatuste kaudu õpime nii Jeesust rohkem armastama ja saame ka rohkem Tema armastust maitsta.

Haigustes peituvatel aaretel pole seega lõppu. Meie endi haigus ja ihulik kannatus muudab meid halastavaks ja aitab mõista neid, kes on samuti haiged ning viletsad. Kui palju õnnistavalt rikkaid eestpalveid, hingehoidlikku abi, nõu ja julgustavaid tunnistusi on haigetelt tulnud, kui nad sellel vaikselt puhastusajal Jumala südame külge köidetakse nagu ei iial varem. Seetõttu muutuvad mõned haigetoad oma ümbruse vaimulikuks oasiks.

Haigus – on see kannatus? Jah, see on kannatus, sageli raske kannatus, aga just sellepärast on kaalukad ka seal peidus olevad õnnistused ja kallihinnalised aarded. Nii kohane on salm Saksa koraalist: "Kannatus – kes on sind väärt? Siin nimetatakse sind koormaks, seal oled sa väärikus, mis mitte kõigile osaks ei saa" (K. F. Harttmann). Kuid juba siin olles näeb mõni Jumala tahte anduv haige igavese õndsuse kiirt ülal ootavast suurest õndsusest.*

* Vt. ka M. Basilea Schlink "Krankentrostbüchlein".

Nõrkus

Sa ütled: ma ei suuda enam midagi, mul ei ole jõudu, ma ei ole enam täielik inimene, vean ennast veel ainult oma päevadest läbi. Võib-olla on see nõrkus mõnest haigusest või vanadusest tingitud. Aga ka noored inimesed on tänapäeval üsna viletsad ja jõuetud. Sirguv põlvkond on keskkonna- ja teistest tsivilisatsiooni kahjustustest tingituna eelmistest sageli nõrgem. Selline viletsus on muserdavam ja mõnikord raskemini talutav kui mõni haigus, eriti kui see pikemat aega rõhub. Kuid see ei luba aktiivsest elust kõrvale jääda, sest igapäevased kohustused perekonnas, tööl ja mujal pole kuhugi kadunud. Seetõttu igatsed sa tegutseda teistega võrdselt. Ehk oled palju palvetanud, et Issand sulle jõu tagasi annaks või juba ka välist abi proovinud, mis sind tugevdama peaks – aga jõuetus ei taandu.

Tunnen seda seisundit ja tean, kuidas see võib piinata. Aga ma olen võinud ka kogeda, kuidas sellest võitu saada ning millise aarde Jumal on sellesse kannatusse peitnud. Kuna kannatasin juba nooruses nõrga tervise ja mõningate puuduste all, ei teadnud ma sageli, kust nende paljude ülesannete jaoks, mida täitsin, jõudu saada, sest töö ja vastutus aina kasvasid. Kuidas pidin oma seisundis täitma suurt, üle maailma ulatuvat ülesannet, mis tõi endaga kaasa ülemäära suure töökoorma? Minu suutlikkus oli lõpukorral.

Siis aitas mind Jeesus, kes andis mulle mu nõrkuses suure tugevuse. Ta lasi mind erilisel valgustada ühel Pühakirja sõnal, mis sai niiöelda minu sõnaks ja minu elu tegelikkuseks. Sain seda teada vapustaval viisil. See sõna oli: "Sulle saab küllalt minu armust, sest vägi saab nõtruses täie võimuse" (2Kr 12:9). See vallandas võidulaulu minu südames. Kui Sinu vägi just minu jõuetuses mõjule pääseb, siis võin ma rahulikult nõrk olla, sest Sina tahad just siis minus ja minu kaudu ilmutada oma jõudu, mis on minu jõust palju tugevam. Milline tõotus!

Ma ütlesin tänus Issandale: nüüd oled Sina see, kes tahab oma väega minus toimida, ma ei sõltu enam oma väikesest jõust ega piiratud võimalustest. Võtsin selle Issanda sõna kindlas usus oma südamesse. Kui ma siis ka tundsin, et enam ei suuda, aitasid mind iga kord kolm sõna, mida ikka ja jälle kordasin: Jeesus, minu vägi, Jeesus, minu vägi! Või: Sinu veres on vägi! Ja tõepoolest voolas siis minusse uus vägi, Tema vägi.

Milline troost ja lohutus kõigile, kes tunnevad nõrkust: Jeesus tahab meile kinkida oma väge, mis on meie jaoks piisav. See on mõjusam kui meie oma tugevus. Nii võime öelda: Issand Jeesus, ma usun seda, ma ootan seda! Ja kui me usun ikka ja jälle kordame: Jeesus, minu vägi!, siis võime tõepoolest kogeda, et meisse voolab jumalik eluvool Temast, Ülestõusnust. Selles on tõotus ka tulevaseks hädaajaks, mil kindlasti

veel palju ihulikku nõtrust peame kannatama, ent tohime seejuures siiski Jumala väega arvestada.

See on tõepoolest imeline kogemus, mille kannatuse kaudu saame. Kes siis ei tahaks viletsuses ja nõrkuses sellega nõus olla, et Jeesuse jõud meis nii imeliselt toimida tahab! Sellega elame Temas kui meie võimsas Issandas, õpime Teda rohkem usaldama ning armastama ja oleme Temaga tihedamalt ühendatud. Kogesin seda nõrkusaegadel ikka ja jälle. Minu südames helises justkui vaikne meloodia, mida taas ja taas kordasin: minu Issand Jeesus, Sinule võin selle väikese ohvri tuua, et oma tööd sellises seisundis teen. Nii saan ma Sulle näidata oma armastust ja Sinu lähedal olla. Nõnda on ka selles kannatuses peidus suur õnnistus, mis toob meile rikkaliku seesmise rõõmu. Selline on meie Jumal ja meie Isa, selline on meie Issand Jeesus – puhas armastus! Mida suurem on rist, seda suurem au sellest tuleb, ja me kogeme taevast juba siin maa peal.

Üksindus

Sa oled üksi, üksindus vaevab su südant, see on veel vaevu talutav. Surm viis sinult inimese, keda armastasid, kelles oli sinu jaoks kogu õnn. Või purunes su abi-elu ja sa jäid üksi kannatama. Või pole sul sõpru, kes sind armastades ümbritseksid. Või oled sa vanaduses üksi jäänud ja keegi ei küsi su järele, keegi ei taha sind, keegi ei vaja sind. Kuidas ka ei oleks, sul tuleb maitsta kibedat üksindust. Võin sellele kaasa tunda, sest ka mina olen pidanud midagi sellist läbi elama.

Vaimuliku ema rikkast ja mõtestatud elust, keda armastab suur hulk õdesid, kutsus Issand mind viiekümnnendate alguses äkki täielikku üksindusse. See tähendas minu jaoks õnneliku osaduse keskelt paljudeks aastateks kuid kestvaesse vaikusesse minekut. Pidin Tema jaoks rohkelt ja intensiivselt palves olema ja siis kirja panema kõik, mida Ta mul vaimuliku tunnistusena edasi anda käskis. Seepärast pidin omadest eralduma ja üksinda tuppa jääma. Andsin Issandale oma nõusoleku, aga ei võinud aimatagi, kui raske see üksinduse tee oli. Mul ei olnud enam kedagi, kellega oleksin võinud osaduses olla. Ma ei olnud enam õnnelikult koos oma tütardega, olgu siis laulmises, palvetamises, taevaste rõõmupidude pidamises või muus sarnases. Ma ei osalenud ka aruteludel, mis puudutasid meie maja ja tööd. Olin üksi nelja seina vahel. Ja kui

siis Issand Jeesus mulle nii kaugel näis olevat, piinas mu südant üksindus.

Nagu paljud vennad ja õed, kes – ehkki teistel põhjustel – üksinda on, pidin minagi tunda saama, milline kannatus on üksindus. Tean, kuidas see südame täielikult masendada ja tappa võib. See on nagu metsik loom, kes inimesele kallale kargab ja tahab teda tervemisti alla kugistada. Seetõttu oleksin tahtnud üksinduse “vanglatrelle” raputada ja sellest üksinda olemise elust ära põgeneda.

Kuid ma sain abi, nii et kannatus sai mulle võiduks ja sellest sündis midagi imelist. Kuidas see juhtus, et üksinduse tee mulle kallihinnaliseks kingituseks muutus? Ühel päeval oleks nagu Issand mulle öelnud: sa igatsed inimeste armastuse ja osaduse järele. Armasta Mind selle võrra rohkem, nii rõõmustad ja trööstid sa Mind ja saad armastuse kaudu, mille Mulle annad, ka ise rikkamaks ning õnnelikumaks. Nõnda hakkasin laulma meie Issandale Jeesusele laule armastusest, laule, millega püüdsin lohutada Tema südant, kes oli olnud üksi ja mahajäetud, keda Tema omad ei armastanud, kuid kelle eest Ta ometi armastuses suri. Need olid laulud nagu:

*Ma olin valus, piinas,
nüüd Sinu trööstitud.
Seepärast lauldes kiita,
Sind tahab minu suu.*

*Ma Sinu juures ikka,
Su kannatuste teel.
Ei iial Sind ma jäta –
ehk rõõmustab Sind see.*

*Toon tänu, Issand, Sulle
Su suure armu eest,
mis osaks saanud mulle
nii rohkelt eluteel.*

*Veel laulan südaöölgi,
kuis Teda armastan.
Nii oma Jeesust trööstin,
ja ikka rõõmustan.**

Seejuures sain ma ise rikkalikult trööstitud. Jeesus kummardus minu poole alla ning ma leidsin üksinduses tõelise ühenduse Temaga – õnne, mida ma ka kõige suurema osaduse puhul inimestega iialgi maitsnud ei olnud. Ja mitte ainult! Osadusest Temaga, mida võisin inimestest eraldatuna kogeda, tulvas, ehkki ma seda tol hetkel ei aimanud, rohkelt õnnistusi ka teistele, sest loobumisest puhkeb elu, jumalik elu ka teiste jaoks. Võisin paljudele seda edasi anda, mille Jeesus mulle vaikuses avas. Minu süda, mille armastusest Jeesuse vastu Talle kingiks tõin, täitus rahu ja rõõmuga.

* Raamatust M. Basilea Schlink “Könnst ich Dich trösten ... Lieder der Liebe zu Gott in Seinem Leiden heute”.

Nii peaks juhtuma meist igapähega, sest Jumal oma armastuses ei ole üksinduse teed meie jaoks välja mõelnud selleks, et meie südant piinata või kibestuda lasta, vaid et me sel teel end Tema poole pööraksime ja Teda otsiksime. Jeesus laseb end leida, Ta kingib ennast ise meile, et täita meie süda rahu ja rõõmuga. Iga tee, mida mööda Jumal kui armastav Isa meid juhik, peidab endas tarka plaani, mis viib meid imeliselt sihile: seal, kus peame mõne loobumise või kaotuse tõttu kannatama, saame Tema armastusest seda rikkalikumalt osa.

Sa pead tegema vaid üht: kinkima oma armastuse Jeesusele. Jeesus vajab sinu armastust. Ta armastab sind nii väga ja ootab, et ka sina Teda armastaksid. Tee seda ja sinu üksindus muutub osaduseks Temaga ning toob sulle igavese õnnistuse. Osadusest Jeesusega leiad tee, kuidas teistele armastust kinkida, näiteks eestpalves. Nii ei jää sulle enam mingit võimalust mõelda, et pead olema üksik ja ilma inimeste armastusest. Armastuses Jeesuse ja inimeste vastu saab sinu elu viljakandvaks ja sa võid rikkaliku lõikusega koju pöörduda.

Kiusatus

Su hing piinleb suures kiusatuses, kui sa Jumala teedest ja tegudest enam aru ei saa. Miks Jumal vaikib, miks ei astu Ta sinu ellu ega aita? Miks on kõik nii mõttetu, miks võidab maailma sündmustes ka täna kuri ikka enam?

Võib-olla piinad ennast küsimustega, kas sinu pattud on sulle tõepoolest andeks antud, kas otsus, mille langetasid, või see, kuidas sa mõne inimesega käitusid, oli õige, kas oled mõnes teatud olukorras õigel teel. Sa ei saa kahtlusist lahti ja oled oma mõtetes kinni nagu nõiaringis, sinu vaim ja hing kannatavad üliväga.

Kuid Jumal Isa, kes sind armastab, ei taha, et sa kahtlustes piinleksid. Ta tahab sind sellest nõiaringist välja aidata, nii et sa kiusatused ära võidad ja ükskord elukrooni saad, mis on lubatud neile, kes kiusatusis vastu peavad (vt. Jk 1:12).

Olen hingehoiutöös pidanud tihti kogema, et kui inimene kiusatustele järele annab ja kõike tema jaoks lahendamatu kogu aeg oma mõtetes mõlgutab, ei leia ta kunagi lahendust. Vastupidi, ring tõmbub aina koomale ning piinavad mõtted viivad veelgi suuremale meeleheitele. Kuid Issand ootab meilt otsustavat sammu, et sellest kannatusest väljuda: peame Jeesuse nimel lõpetama nende piinavate asjade mõtlemise, neist lahti ütleva ja iga kord, kui need jälle tulevad, neist järjekindlalt ära pöörduma. Piinavatest mõtetest tuleb

Jeesuse nimel keelduda: taganege, te vaenlase poolt mulle saadetud mõtted! Jumal aitab, Ta näitab, mis on õige! Siin on vaja ikka ja jälle uut otsustavust oma mõtetest ja sellest nõiaringist välja astumiseks ning teisele poole – Jeesuse poole – pöördumiseks.

Nii on ka sinu jaoks järgmine samm näidata Jeesusele kõik oma kiusatused, rääkida Temaga nendest ning palvetada Tema poole. Jeesus ootab enese poole pöördumist, sest kirjutatud on: "Seiske vastu kuradile, siis ta põgeneb teie juurest; tulge Jumala ligi, siis Tema tuleb teie ligi" (Jk 4:7b-8a). Seejuures tohime toetuda sellele, et Jeesus, kes oli kiusatud nagu meie, aga siiski ilma patuta, võib meid kiusatusis aidata (vt. Hb 2:18; 4:15). Kui ülempreester tunneb Ta meile kaasa ja tahab aidata, kuid me peame Tema vastuse ja lahenduse ära ootama. Need tulevad kindlasti, sest Jumalal, kes üksi on tark ja kõikvõimas, on iga olukorra jaoks, mida sa lahendada ei suuda, lahendus valmis. Kuna Jumal sind armastab, ei jäta Ta sind teadmatusse selle kohta, kas oled siin või seal õigesti otsustanud või kuidas peaksid ühel või teisel juhul otsustama või tegutsema. Tema on Valgus ja Tõde ning nõnda juhatab Ta sind kogu tõesse. Seda kogesin oma elus ikka ja jälle, kui seisin paljude tõsiste otsuste ees, mille puhul teineteisele vasturääkivad nõuanded tahtsid mind kiusatusse viia.

Kui piinad ennast küsimustega, kas mõni sinu otsus oli õige, kas tegid siin või seal õige valiku, kohtlesid mõnda inimest õigesti, siis otsi üles Pühakirja sõna,

mis käib sinu kiustatuse kohta: "Ta juhib mind õiguse rööbastesse oma nime pärast" (Ps 23:3). Klammerdusin selle sõna külge iga kord, kui kiusatusmõtted mind piinata tahtsid, ja tundsin, et need taganevad, kui ma Issandale ütlesin: Isa ei lase oma lapsel, kes palub talle õiget teed näidata, eksiteele minna, ilma et Ta lapse otsekohe tagasi kutsuks. Seda ei tee meie taevane Isa iialgi, selles võime kindlad olla. Kui oleme oma tahtmise täielikult Issanda võimusesse andnud ja Teda palunud, et Ta meile õiget teed ja õiget otsust näitaks, juhib Ta meid ühe või teise otsuse juurde. Ja kui vaenlane tahab sinu mõtteid jälle oma võrku tõmmata, siis ütle üha uuesti: minu Isa, kes mind armastab, ei lase mul vale teed minna, sellepärast on minu otsus õige. Kui see olekski vale, näitaks Ta seda mulle väga selgelt ja mõistetavalt.

Ent kui sa enne mingit otsust Jumala juhtimise pärast ei palunud ning langetasid mõne isemeelse otsuse, mis sind nüüd piinab, siis on sinu jaoks järgmine samm kahetsusega oma süü Jeesuse ette tuua. Seal on jällegi ainult üks vastus: kui sul on südamest kahju ja kui oled valmis pöörduma ning – kus võimalik – seda jälle heaks tegema, siis ütleb Jeesus, et see patt on sulle andeks antud. Tema näeb sinu alandatud ja murtud südant ning võid kindel olla, et Ta võtab kõik sinu patuse ja isepäise otsuse tagajärjed oma vere varju. Nii kaovad kiusatused ning sulle kingitakse Tema rahu.

Erilised kiusatused tabavad meid siis, kui peame käima rasket, meile mõttetuna näivat rada. Ka selliste piinavate kiusatusemõtete puhul on kindel, et sa ise lahendust ei leia, abi ei tule sinu, vaid Issanda käest, kelle mõtted on määratult kõrgemad kui meie mõtted (vt. Js 55:9) ja kes oma tarkuses, kõikvõimsuses ning piiramatus armastuses toob sulle lahenduse. Jumala jalajäljed on otsekui sügavasse vette peidetud, me ei saa neid näha ega tea, kuhu need lähevad, ent need viivad sinu tee väga imelisele sihile, see on kindel.

Seega ära püüa teada saada, miks Jumal sind mööda sellist rada juhib, mis näib sulle mõttetu, mis kulgeb praegu läbi pimeduse ning segaduste ja mille lõpp on sinu eest peidetud, vaid usalda! Tea, et kuna Tema on Tarkus, igavene armastav Jumal, sinu Isa, kelle süda on armastus ning kelle tahe on headus, juhib Ta sind igavese targa nõu järgi imelisele sihile, ka siis, kui sa enda arvates labürindis ringi eksled. Jumal, kes on Tõde ning Armastus, ei juhi oma last iial keerdkäigustikku, seega ka mitte sind. See vaid näib sulle nõnda. Usalda ja oota veidi, ning sulle saab selgeks, et näiliselt nii mõttetus tees peitub sügavaim mõte ning sulle valmistatakse väljapääs, mis paneb su imestama, sest Jumala juures ei jää kannatus kunagi viimaseks.

Selle asemel et kiusatusmõtteid heietada ning nende pärast piinelda, astu Jumala armastuse laeva, mille tüürimees on Jeesus. Siis jõuad aulisele sihile ning näed, et kõik, mis on tulnud Isa käest, on olnud

täis igavest tarkust ning sündinud Tema armastavast südamest, et juhtida sinu teed oma plaani kohaselt imelise lõpuni.

Seepärast ära püüa Jumalast aru saada, sa ei võigi seda oma pisikese mõistusega, sest oléd surelik inimene, piiratud mõtlemise ning teadmistega loodu. Ent Jumal, kõiketeadev, kõikvõimas, on igavene Jumal, kes on loonud taeva ja maa. Selle asemel, et kahelda Tema armastuses ja tarkuses, küsi eneselt, kas ja kui palju on sinu kiusatusmõtete taga isemeelsust või trotsi. Võib-olla seisad sa vastu Jumala juhtimisele ning ristile, mille Ta sulle on määranud. Sa väldid seda, tehes sellest "kiusatus" ning sisendades endale, et ei tea, mis on Jumala tahe. Või sa mässad, kuna sul pole selgust, miks oled just sellel teel, kus on oluline allutada oma tahe täielikult Jumala tahtele, Teda usaldada ning oodata Tema abi või selgust. Ära siis püüa Temast aru saada, vaid usalda Teda ja Tema armastust ning astu kuulekuses järgmine samm – ja kiusatused on sunnitud taanduma ning sa saad Jumalale lähemale kui iial varem. Seepärast korda ikka uuesti:

*Minu Isa, ma ei saa Sinust aru,
aga ma usaldan Sind.*

Raske iseloom

Kui paljud ägavad raskuste all, mis tulenevad nende iseloomust ning on tingitud kaasasündinud, päritud vigadest. Mõned on need iseloomuvead ära tundnud ja kannatavad nende tõttu, teised kannatavad tagajärgede all, kui nad kaotavad oma raskevõitu loomuse ja kalduvuste tõttu enda ümber palju armastust ning sümpaatiat. Kui halb see on, kui keegi ei ole võimeline rahulikuks jääma, kui tal midagi viltu läheb või kui keegi talle halba teeb, vaid reageerib sellele vihapurskega. See on justkui mingi jõud, nagu tuli inimese sisemuses, mis tema sõnadest ja kogu tema olekust välja purskub. Enne, kui ta suudab enesele aru anda, on see juhtunud. Teised on seetõttu sügavalt solvunud, tõmbuvad tagasi ning kannavad südames tema vastu kibedust.

Või on mõni loomu poolest nii tundlik, et mõtleb ikka ja jälle, kas öeldu ei olnud mitte tema vastu sihitud, ka siis, kui see sugugi nii ei ole. Ta on tundlik, kuna tema kõrkus ei kannata, et talle midagi ette heidetakse. Mõned masenduvad kergesti, muutuvad sisemiselt süngeks ja kapselduvad endasse, eemaldu- des ümbruskonnast, milles nad elavad. Nad langevad seetõttu isegi masendusse, et ei saa lähikonnast nii palju armastust, au ja tunnustust, kui igatsevad. Võib-olla nad ise ei teagi, et see nii on. Nad tunnevad ainult, et nad ei saa depressioonidest kuidagi lahti, nende loomus on justkui seotud masenduse külge.

Teised igatsevad endale harmoonilist elu Jumala ja inimestega, kuid see ei õnnestu, sest neis on peidus niisugune isemeelsus ja mässav vaim, et kõigi hädade ja raskuste puhul kerkivad kohe esile protestimõtted. Kui inimesed perekonnas, tööl või mujal neile ühteist ütlevad, neid parandavad või kõike nende meele järele ei tee, äratab see neis vastuseisu ning väljendub sageli halbades sõnades.

Kui meid rusuvad sellised iseloomuvead, otsustavad inimesed meie üle üheselt: on see vast raske iseloomuga! See tähendab, et meiega on väga raske suhelda, meid on raske taluda. See on kannatus mõlemale poolele, nii ümbruskonnale kui ka inimesele endale. Paljud on pidanud seda kannatlikult taluma, sest me kõik kanname eneses rohkem või vähem nähtavana oma päritud koormat, olgu see siis kõva süda, enesega rahulolev loomus, armastus inimeste vastu või hirm inimeste ees, mis põhjustab vastavaid reageeringuid: arg, tundlik loomus, kibestunud süda, kaeblev ja kohtumõistmisi ihkav kade ja pahatahtlik meelsus. Nii võiksime jätkata veelgi.

Kas see pole siis suur kannatus? Igaüks meist, kui ta ka ei suuda seda enesele tunnistada, kannatab mingil moel oma patuse loomuse all, sest patul on alati purustav jõud. See lõhub inimestevahelise rahu, nende osaduse, hävitab rahu ja rõõmu meie oma südames ning rikub ära ka teiste oma. Nii võib mõni valitsemis-

himuline ja isemeelne inimene oma valitsemis- ning otsustamisvajadusega iga koosolemise ära rikkuda.

Kellel silmad on näha, see näeb, kuidas just nimelt sügaval meie olemuses peituv pärispatt seda purustavat jõudu eneses kannab ja sellega kannatusi toob. Kui kergesti kerkib seal esile kadedus ning enesehaletsus, pannes meid arvama, et teiste loomuses neid patu- sidemeid ei ole. Või tekitame endale raskusi sellega, et langeme raskemeelsusesse ja kartlikkusesse. Kuidas sellest küll üle saada? Kuidas saaksime kogudusele vajalikuks liikmeks, Jeesuse tunnistajaks, milleks oleme ju seatud? Kuidas suudaksime kristlaste tagakiusule vastu panna, kui see peaks tulema? Kuidas võiksime pääseda Jumala linna toredusse, sest kirjutatud on, et seal võivad elada vaid need, kes on võitnud (vt. Ilm 3: 12). Tunneme ju, et oleme justkui raudsete ahelatega oma patu külge seotud.

Ja siiski on tõde, et ühes või teises patuses kalduvuses, inimese raskes loomuses võib olla peidus suur aare. Peame selle vaid üles leidma. Kuidas nii? Ainult haiged ja patused vajavad arsti (vt. Lk 5:31-32), ainult nemad võivad leida tee Tema juurde ja Teda kui Lunastajat tundma õppida. Ainult nemad võivad osa saada Tema abist ja Tema lunastusest, ainult sellised, kes tunnevad, kui patused nad on, vajavad Lunastajat, ja raske iseloomuga inimesed on patused. Neile kuuluvad Jeesuse lubadused, et Ta on tulnud meid patu- ahelaist vabastama ja täielikult lunastama (vt. Jh 8:36).

Niisiis saavad nemad Jeesuse lunastusest kõige enam osa, nemad on Talle ka kõige rohkem auks, sest nende juures saab ilmsiks, kui suur on Jeesuse lunastuse jõud – nad võivad ju ainult Tema kallihinnalise vere kaudu täiesti muudetud saada.

See kehtib just ka meie sünnipärase raske iseloomu kohta, mille oleme sageli esiisadelt pärinud. Kui ime- liselt lööb seal särama Jumala sõna töötus: “Teid ei ole kaduvaga, hõbeda või kullaga lunastatud teie tühiseist esivanemailt päritud eluviisidest, vaid Kristuse kui veatu ja laitmatu Talle kalli verega” (1Pt 1:18-19). Kui saatan tahab meid meie pattudes kinni hoida, siis võime talle kosta: ma olen vabaks ostetud, ostuhind on makstud.

Ent raskest iseloomust tingitud kannatus peidab endas veel teistki aaret: kus ma nii väga oma kalduvuste ahelaid tunnen, seal olen üles kutsutud usuvõitluseks. “Võitle head usuvõitlust!” (1Tm 6:12) hüüab apostel Paulus meile, ja kes õigesti võitleb, see saab võidupärja (vt. 2Tm 2:5). Usuvõitluses on suur töötus, et me saame selle kaudu võitjaiks. Jumal hindab usuvõitlust nii kõrgelt, et juba võitlemises endas on peidus võit. Kui imetore! Keda kutsutakse üles võitluseks? Ainult seda, kellel on vaja oma halbade kalduvustega võidelda. Har- moonilised isikud, kes “pahanduseks põhjust ei anna”, ei näe sageli oma varjatud patte ega alusta sellepärast ka nende vastu võitlemist. Aga rasketvõitu inimene, kes oma iseloomu pärast kannatab, haarab usurelva järele.

Ta alustab võitlust pattude ja deemonite vastu Jeesuse ja Tema vere jõu nimel.*

Ja usuvõitlus maksab Jumala ees, isegi kui võitu veel nähagi ei ole. Iga usupalvet arvestatakse, sest uskujale kuulub kroon. Kes Jeesusest lähtudes ja koos Jeesusega võitleb, sellele on lõplik võit kindel, ka siis, kui ta mõned lahingud kaotab, kuna ta vana loomus tõstab temas ikka ja jälle mässu ja deemonid, kes selle taga seisavad, ei taha teda lahti lasta. Aga lõpulahing on võidetud, nii kindlalt nagu Jeesus hüüdis: "See on täidetud!" Võideldakse ju Jeesuse, Võitja all.

Millised võimalused on seega antud raske iseloomuga inimesele! Ta peab tegema vaid üht: olema ustav oma usuvõitluses, hoidma usku ja usus vastu pidama. Apostel Paulus ütleb oma elu lõpul: "Ma olen usu säilitanud, nüüd on minule tallele pandud õiguse pärg" (2Tm 4:7b-8a). Selle alla kuulub ka usk võitluses patujõududega, meie raske iseloomuga. On ju meie raske iseloom see, mis meid usupalvete ja usuvõitluse juurde ajab ja meid elavaks teeb, kuna ta laseb meil pidevalt Jeesust otsida ja viib meid Temaga kohtumisele. See toob Jeesusele au ja meie au paisatakse põrmu, kuna endi juures kogeme ikka ja jälle ebaõnnestumisi. Nii peame jätkuvalt uskuma Tema lunastusse, ka siis, kui me veel mingit võitu ei näe, ja ootama kõike vaid Temalt. Seepärast seobki see häda meid Jeesuse kui

* Vt. M. Basilea Schlink "Im Namen Jesu ist die Macht, Gebete und Lieder für den Kampf des Glaubens".

meie Õnnistegija ja Lunastajaga. Me tuleme Talle nii lähedale ja meie süda täitub tänulikkusega, et Ta meil olemas on, sest Temata oleksime oma raske iseloomu pärast igavesti kadunud. Meie armastus Tema vastu kasvab pidevalt kogetava andekssaamisega.

Jah, meie raske iseloom laseb meil usuvõitluses kõik mängu panna, kuna teame, et kui nüüd sellele truuks jääme, saavutame hiilgava eesmärgi. Seepärast ei lase me endid lõdvaks ja peame usus vastu. See tähendab ka eneseületamist, sest võitlus on kannatus, kui me sugugi võidelda ei taha ning kui võitlemine ei näi olevat tulemuslik. Kuid kuna usuvõitlus kannab endas kannatust, toob ta ka midagi imetoredat, kandes palju vilja ja õnnistust mitte ainult meile, vaid ka teistele. Sest kannatustel on vägi kanda vilja ja tuua õnnistust, kui need võetakse vastu otse kui Jumala käest, vastates Talle usaldades: "Jah, Isa!"

Seepärast ära hädalda oma raske iseloomu pärast, vaid usu! Võta kätte usu lipp, nagu seisab 20. Psalmi 6. salmis: "Siis tahame me võidu pärast juubeldada ja oma Jumala nimel lippe lehvitada". Ah, et me seda usuksime: Jeesus vaatab suure armastuse ja rõõmuga selliste peale, kes ei väsi truuduses ja andumuses, kes võitlevad päevast päeva usuvõitlust oma raske iseloomu ja oma patusidemete pärast. Neile võib Ta patuste Õnnistegija olla, neile võib Ta kui Ülestõusnu midagi oma võiduhiilgusest näidata ja sellepärast on nad Talle troostiks, kui Ta näeb paljusid, ka usklikke, kes end

täna Tema täideviidud lunastusele vaatamata oma patususest taga kihutada lasevad. Need aga, kes selles usuvõitluses püsima jäävad, teeb Ta võitjaiks – millal, see on Tema teada. Jeesus Kristus töötab kogu meie elu meie Tema sarnaseks muutmise nimel, aga see toimub, kui me usus ei väsi ning ikka ja jälle andume, lastes end kannatuste läbi puhastada.

Jumal ei väsi, Tema armastus on ammendamatu. Kui me ka vahepeal palju lahinguid kaotame, ent lõpu- ni võitleme, tohime kord Jumala linna sisse minna, kus Ta meid ise vastu võtab. Neile, kes ei väsinud Jeesuse nime, võitu ja kallihinnalist verd ülistamast, antakse teada: võit kuulub sulle, see on sinu Issanda Jeesuse Kristuse võit.

Kuulmata jäänud palved

Sada või tuhat korda oled enese või mõne teise inimese pärast Jumalat palunud, aga Jumala vastus ei ole tulnud. Miks Jumal ei vasta? Siin peaks küll igaüks kõigepealt endale küsimuse esitama, kas Jumala ja meie vahel ei seisa mõni takistus, mis tuleks kõrvaldada.* Võib-olla pole me Jumala tahtmise kohaselt elanud, Tema käskude järgi teinud või on mingi süü jäänud päevavalgele toomata ja seega ka andestamata? Või elame leppimatuses, kibeduses ja kadeduses, pattu kahetsemata ja meelt parandamata? Pühakiri räägib selgelt sellistest palvetakistustest. Kui peame nende takistuste tõttu Jumala vastust ootama, sest Ta ei saa meie palveid kuulda võtta, peaks see meid kahetsusele ja pöördumisele juhtima.

Aga sageli ei vasta Jumal kohe, ka siis mitte, kui palvetamisel ei ole takistusi. Mis plaan võib selle taga olla, kui Jumalal on meiega vaid armastuse kavatsused? Olen tohtinud oma elus mitmeid palvevastuseid saada, ent sageli, eriti just ajal, mil kuuldavõtmist nii palavalt anusin, pidin ka kogema, et seda pikka aega ei tulnud. Kuid siis, palvetades just oma elu suurte ja otsustavate asjade, meie töö või inimeste eest, kes mul eriti südames olid, tulid palvevastused hiljem, kümne, kahekümne või isegi kolmekümne aasta

* Vt. ka M. Basilea Schlink "Minu palve".

pärast. Ja ma tundsin: Jumal ootab nii kaua selleks, et hiljem kuuldavõtmise ime ja seejuures ka meie rõõm, kummardamine ning tänu seda suuremad oleksid. Siis täidab Ta meie palved enamasti üle ootuste, sest pärast pikka, kibedat ootamist võtab Issand meid nii võimsalt kuulda, et võime selle üle vaid imestada. Tundub, nagu tahaks Ta terve küllusesarve meie peale alla puistata ning kõik oodatud hüved kosena meie peale voolata lasta. *

Ent palvete kuuldavõtmise pikas ootamises on peidus veel teinegi õnnistus. Jumal ootab meie palvete kuuldavõtmisega, sest Tema plaan on kinkida meile veelgi rohkem kui ainult meie teatud kindla palve täitmine, ja see, mida Ta meile veel anda tahab, saab teostuda just pikema ooteaja läbi. Kindlasti valmistab ootamine meile kannatusi ja see on kibe, aga siis sünnib sellest lõpuks midagi head, mis jääb igaveseks.

Nõnda kogesin, kuidas sellisel ooteajal võib sündida midagi suurt. Kui Jumal ei vastanud ega võtnud mind nähtavalt kuulda, pidin end ikka ja jälle uskumiseks kokku võtma ja ütlema: ükskord võtad Sa mind ju ometi kuulda, ma usun Sind, mu Jumal. Ükski palve ei ole asjatu, ükski palve ei lähe Sinu juures kaduma, Sa oled oma lubaduse selleks andnud ja täidad meie palve. Kui meie usku on nõnda palju proovile pandud, toimub midagi imelist – meie sepistatakse seeläbi usukroon. Milline Jumala plaan ning kingitus see on, et ootamises saab teoks kõik, mis meile salajas

on valmis pandud. Selles kannatuses, ennast pikaajalises usus ikka uuesti maksma panna, kuigi nähtavalt midagi ei toimu, peitub suur õnnistus, sest selle tõttu, et peame ikka ja jälle uskuma, muutume usus tugevaks, nii et hiljem hädades ja kiusatustes usume paremini ja kergemini ning võime usu kaudu "mägesid tõsta".

Selle erilise tunni ootamine toob meile veel ühe kingituse – see teeb meid alandlikuks. Sageli arvame ju üleolevalt, et Jumal peab kohe meie soovidega nõustuma, ehkki me Temal ikka ja jälle oodata laseme, kui Ta meile oma soove lähemalt tutvustab. Kuid juba suhtlemises inimestega kehtib, et need, kellel on võim, välimus ning lugupidamine, võivad lihtsalt direktori tuppa minna ja sealt endale soovitud vastuse saada, aga "väikesed" on sunnitud ootama. Nii peab palvete ootamine kõigevägevama Jumala ees avama meie silmad, näitamaks, mis meile sobib, milleks meil õigus on ja mis meid väikeseks ning alandlikuks teeb. Sellega saame Jeesuse, Kõigekõrgema Poja sarnaseks, kes enda kohta ütles: "Mina olen tasane ja südamest alandlik" (Mt 11:29). Milline imepärane Jumala tegu, milline tark Jumala juhtimine, kui Ta meile kohe palvevastust ei anna, vaid juhib meid läbi pika ooteaja! Selle kaudu saame osa jumalalaste õilsusest ning alandlikkusest, mis kummardub Jumala ja Tema äraarvamatule valitsemise ees, kui Ta meie palvet näiliselt kuulda ei võta. Niisiis on Jumala armastuse plaan ka selles ootamises: meis äratatakse usk, kannatlikkus ning alandlikkus.

Lõpuks võime siiski kogeda, et Ta on meid kuulda võtnud, sellest sai Aamen, kui meie palve polnud kantud meie isekusest või koguni trotsist, vaid Jeesuse vaimust. Siis võime selle, mida palusime, pärast pikka ooteaega meie Jumalalt ja Isalt alandlikult vastu võtta. Suures tänus Jumala ees ei unusta me iial, kuivõrd Ta meile sellega head on teinud. Siis on meie kummardumine veel sügavam ning hingelisem, kuna see tuleb alandlikust südamest, ja me käime saadud palvevastusega pühalt ümber. Oleme tulnud Jumalale lähedale, oleme tundma õppinud Tema südant, mis on ainult armastus ning mis meid kunagi ei peta, vaid meid isalikult targas armastuses kasvatab.

Nii tuleb meist igaühel see ooteaeg lunastada, et Issand võiks meile seeläbi suurima kinkida: me saame Jeesuse sarnaseks ning võime ükskord seal üleval Tema juures olla ja Teda igavesti näha. See ülim õnn saab osaks neile, kes Jeesuse sarnaseks on saanud.

Kuid ka pikema ooteaja puhul ei kingi Jumal alati otsest kuuldavõtmist. Mõnikord laseb Ta meil kaua oodata, mõnikord võtab meie palvet hoopis teisel viisil kuulda, kui oleme soovinud ja ette kujutanud. Nii võime näiteks palvetada inimeste pärast, kes teevad meie elu raskeks ja isegi vihkavad meid – Jumal peaks nende meele ju pöörama –, aga seda palvet ei võeta kuulda, sest Jeesus kavatseb hoopis meid seeläbi enese sarnaseks muuta, Talle sarnaseks, et me armastaksime oma vastaseid ja õnnistaksime neid vaimus. Kui kohtleme

oma vaenlast armastusega, võime teisi, kes seisavad Jeesuse vastu, õnnistada ja neist mõnikord isegi võitu saada. Nii on Issand siiski meie palvet kuulda võtnud, aga mitte sel viisil, nagu meie seda tahtsime.

Üks on kindel: Jumal võtab meid alati kuulda, kuid teeb seda mõnikord nii, et me sellest kohe aru ei saa, kuna Tema mõtted, plaanid ja nõuanded on meie mõtetest palju suuremad ja imelisemad ning Ta armastab meid rohkem ja tahab meile enam head teha, kui me ise enestele head soovida võime. Olles järginud Jeesust nüüdseks juba rohkem kui 60 aastat, olen seda alati näiliselt kuulmata jäänud palvete puhul kogenud. Usaldage jäägitult Jumala armastust, sest öeldud on: "Paluge, siis antakse teile."

Võimetus ja andetus

Oled andetu, võimetu mõnda tööd tegema või midagi korda saatma, mis teistel mängeldes laabub. Võib-olla kannatad mõne kehalise puude tõttu, jõuetuse, nõrga tervise või vanaduse all. Sa ei leia inimeste seas poolehoidu ning tunnustust, kuna sul pole meeldivat välistust või head suhtlemisoskust. Nii tundub, et sulle on ülekohut tehtud ja et Jumal on su hooletusse jätnud, ning sa kannatad selle all väga. Andekal laabuvad asjad ruttu, ta haarab kõike lennult, tal on hea mälu ning otsustusvõime, ta võib igas asjas kaasa rääkida, kuna tal on suured teadmised ja see tähendab edu, sina aga oled justkui kõrvale lükatud. Kelle olemus on meeldiv, see leiab inimeste seas kohe poolehoidu ning armastust, sina aga seisad väljaspool, sind ei ole tarvis.

Mis võib aidata mul sellises olukorras kannatust taluda, et see mind nii alla ei suruks ega õnnetuks teeks, küsid sa. Siin on vaid üks abinõu. Kogegin seda ise, kui kannatasin oma viletsa inglise keele oskuse pärast. Paljude teenistusreiside ajal välisriikides oli mu missiooni jaoks hädavajalik kõnelda ja mõista inglise keelt, mida ma aga ei osanud, sest mul pole keelte peale annet ning koolis olin õppinud peamiselt prantsuse keelt ja vanu keeli. Kui Issand ei andnud mulle aega ega võimalust seda puudust kõrvaldada, kirjutasin järgmise värssi kui palve:

*Oh, Isa, tahan olla vaene ning armetu,
selle jah-sõnaga tahan Sind austada,
siis tegutsed Sina seal, kus mina seda ei saa.
Sa ise rajad ju oma saadikule teed,
Sina üksi.*

Minu andumus muutis ära selle, mis oli mulle raske. Sain teada, et kui oma soov ja tahe on täielikult Jumala kätte usaldatud, ollakse Jumalaga üks, ja see täidab südame rahuga.

Nii pidin siis kannatama oma puuduliku keeleoskuse all. Minu ettekanded olid halvasti tõlgitud ja ma ei saanud oma sõnumit õigesti edasi anda, olgugi et olin ainuüksi seepärast pika reisi ette võtnud. Ka intervjuusid andes ning tähtsates vestlustes pidin olema otsekui välja lülitatud. Puuduva keeleoskuse tõttu ei jõudnud inimesteni kaugeltki mitte kõik, mida öelda tahtsin, kuid kõige selle juures kinkis Issand mulle sisemise rõõmu: ma tänan Sind, et Sa mu väikeseks teed, sest Sa ju armastad väikesi, ja et Sa täidad mu ülesande teisel viisil. Ikka ja jälle kogegin, kui imeliselt Ta seda teha võib, kui meie sõnum hiljem siiski filmi ja televisiooni kaudu, selle imelise võimaluse ja abi kaudu, mille Jumal meile andis, inglise keelt kõnelevates maades miljonitele edastati.

Seepärast tahan ma sind julgustada ütlema: "Jah, isa", vaadates oma võimetusele, andetusele ning puudusele ühes või teises asjas. See tuleb Jumalalt, sinu

Isalt, kes on peitnud sellesse suure õnnistuse, mille pärast sind need, kellel on palju andeid ning eeliseid, kadestada võivad. Sa tuled selle kaudu Issandale Jeesusele, alandatud Jumalapojale, nii lähedale kui ei keegi teine ja Isa heameel puhkab sinul kui Tema vaesel, aga Tema tahtele andunud ning seega siiski rikkal lapsel.

Jumalal on veel üks kingitus võimetutele, vaestele ja andetutele: kui sa annete poolest nii rikas ei ole, teeb see sind alandlikuks. Kellel on palju andeid, sellel on ka oht langeda enesekindlusesse ja kõrkusesse ning ta peab valusalt kogema, et Jumal seisab kõrkide vastu. Kuid kellele Ta annab armu? Alandlikele. Kui sa siis alandlikkuses sellega lepid, et Jumal on sind ühest või teisest andest ilma jätnud, ja kui sa selleks oma jah-sõna annad, kuna see tuleb su Isa käest, siis seisad Tema armu all. Kui sa nagu laps Isa alati palud, et Ta sind andetuse puhul nii palju aitaks, kui seda tingimata vajad, oled tõelisuses rikkaliku kingituse osaline, aga see, kellel on palju andeid, kuid kes ei kasuta neid Jumala auks, on vaene.

Tähtis ei ole mitte see, kas teised vaatavad mind kui tublit inimest, kellel on mõnesuguseid andeid ja eeliseid ning kes seda või teist hästi oskab, vaid see, kuidas Jumal mind näeb. See on igaviku jaoks otsustav, lõpmata tähtis ning saab üleval kõigile nähtavaks. Seevastu see, mida ma siin maa peal inimestele tähendan, käib ainult nende lühikeste aastakümnete kohta minu elus ning on oluline vaid inimestele, kes on surelikud

ega ole Jumala ees midagi. Mõtle sellele, et Jumala ees on väärtuslikud just need, kes on maailma silmis tühised: armetud, viletsad ja vaesed (vt. 1Kr 1:27). "Inimene näeb, mis silma ees, aga Issand näeb, mis südames" (1Sa 16:7).

Kiida ja rõõmusta, et oled Jumala jaoks väga hinnaline, Ta kingib sulle oma erilise armastuse, sest Ta armastab oma lapsi, kes on annete ja tarkuse poolest vaesed. Andetu inimese juures saab Jumal palju rohkem austatud kui arukate ja tarkade juures! Kui sa oma võimetuses sellest rõõmustud, et oled vaene, aga rikas Jumalas, siis ei tunne sa enam alaväärsustunnet ega ole õnnetu, sest sa tead, et Jumal on su vastu võtnud, Ta näeb sind ja armastab, Tema, kes on meie kõigi Looja ja Isa, aga ka kohtunik, kelle otsustest sõltub kõik.

Olgu sulle troostiks ka sinu eelis, et andetuna sõltud sa mitmel alal nagu iseenesest Jumala abist. Oled sunnitud Teda uuesti paluma, et Ta su kõrval seisaks, kuna sa üht või teist asja üksi valmis ei saa, ja see seob sind veelgi rohkem Jumalaga, kui pead Teda sageli appi hüüdma. Sinu sidemed Jumala ja Isaga on tihedamad kui mõnel teisel, kes kõigega "iseenesest" toime tuleb. Nii leiad Jumalas rikka rõõmu ja armastuse allika, mis Temast sinu üle voolab, ja see armastus sütitab sinus armastuse kaasinimeste vastu. Sellega aga oled saanud suurima kingituse – armastuse, mis on suurem kui kõik anded (vt. 1Kr 13). Armastus kaasinimeste vastu avab sulle nende südamed, nii et

sul on neile isegi parem ligipääs kui mitmesuguseid andeid ja eeliseid omades. Armasta – ja valu ning sinu puudustest tingitud seesmiselt pidurdatud olek kaovad. Jeesuse armastus sinus on võitnud.

Vananemine

Iga kord, kui külastasin üht vanahärrat, mu sugulast, ja küsisin temalt, kuidas tal läheb, sain ühe ja sama vastuse: "Ah, kõik läheb aina halvemaks, äärmiselt pahemuse poole!" Nendest sõnadest kajab vastu kogu vanaksaamise kannatus.

Mis tunne on, kui meie võime asjadest aru saada hakkab vähenema? See härra, tark, vaimuelus juhtiv mees, ei lugenud enam isegi ajalehti ja ei saanud nii päevasündmustest osa, ega raamatuid, sest ta ei saanud enam kõigest õigesti aru. Milline alandus – ta tahtis kõike mõista, ja ometi ei läinud see tal korda.

Siis hakkas ta kurtma, et tema mälu halveneb. Sellel härral oli olnud eriti hea mälu kuni kaheksakümnenenda eluaastani, sellest ajast hakkas tema meenutamisevõime järsult halvenema, ta ei saanud asju enam nõnda jutustada, nagu ta oleks tahtnud, sest need olid tema mälust kustunud. Ta ei saanud paljudes asjades kaasa rääkida, kuna ta ei mäletanud neist enam midagi.

Kõik tema liigutused, eriti ta kõnnak, olid olnud hoogsad, kuid nüüd võis ta veel vaid vaevaliselt, ainult kellegi käe alt kinni hoides või kepi najal edasi liikuda. Ta pidi kinni hoidma tugedest, milleta ta toime ei tulnud, ja sõltus inimestest. Ta vajab nüüd pidevalt abi. Igal hetkel koges ta inimese armetust, kui Jumal meie vaimult ja kehalt jõu ära võtab ning teeb meid sõna otseses mõttes vaaseks ja seetõttu sõltuvaks.

Paljude vanade inimeste juures lisandub sellele veel hingeline häda. Nad on sageli üksi, abikaasa on võib-olla juba manalateele läinud, lapsed on suureks kasvanud, neil on oma perekond ja nad elavad eemal, sõbrad ja tuttavad on osalt juba surnud. Kes hoolitseb siis veel mõne vanainimese eest? Vaid vähesed vanurid saavad armastuse osaliseks, armastust ei jätku eriti neile, kes oma elu jooksul ise vähe armastust külvasid.

Jah, vananemine on kannatus, sest see toob enesega sageli peale kõige muu kaasa ka mitmesuguseid haigusi, mis on vanaduspõlves loomulikud. Enam ei tulda endistviisi toime, nagu tahetakse. Sellega on seotud oht, et südames tõuseb mäss oma seisundi vastu, inimene võib kibestuda ja muuta oma elu sellega veel raskemaks ning ümbruskonnale väljakannatamatuks. Seetõttu kehtib ütlus, et vanainimene on kunst, mida igaüks ei valda.

Ja siiski võib vananemine asetada vana inimese peale erilise sära. Jumal tahab muuta selle kannatuse õnnistuseks ja toreduseks. Too vanahärra, minu sugulane, oli selle tunnistuseks. Kuna tal oli oma vaimsete võimete vähenemise ning halva kehalise seisundi tõttu rohkelt vaba aega mõtlemiseks, lasi ta kogu oma elu taas ja taas valvsa sisemise silma eest läbi joosta ning palus seejuures Jumalat, et Ta näitaks talle kõike, mis oli olnud halb. Siis kuulsin ma külaskäikude ajal oma suureks imestuseks, kuidas ta iga kord midagi uut esile tõi, mis oli halb olnud. Näiteks oli ta olnud auahne ja

kõrk, ning tundis seetõttu nüüd suurt tänulikkust, et tal oli veel aega kahetseda. Ta tahtis seda teed, mida mööda Issand teda nüüd juhtis, tehes teda alandlikuks ja väikeseks, Jumalale tänulikuna käia.

Nii toimus tema juures muutus, sest ta kannatas välja tõe teadasaamise enda kohta. Ta alandas end Jumala võimsa käe alla ja sai kahetsuse kõige halva kohta tema möödunud elus. Jah, muutus oli väga suur: varem armastasid teda kõik, ta oli juhtiv, kõikjal tooniandev, kuid nüüd, kui Jumal võttis temalt kõik ja tegi ta sõltuvaks, muutus ta kogu aeg alandlikumaks ning tänulikuks iga käeliigutuse eest, iga abi eest, mida talle osutati.

Nüüd, kui tema vaimsed võimed vähenesid, sai ta vaimulikult aasta-aastalt tugevamaks. Kui ta palvetas, tundus, nagu oleks tal parim mälu, ta meenutas kõike inimestest, kes tal südames olid. Samuti said tema palvetes kindla koha erinevate kristlike tööalade mured ja hädad.

Jah, kui maine inimene kõigi oma annete ja võimete-ga väheneb, saab vaimne inimene üha enam uuendatud (vt. 2Kr 4:16). Sel määral, mil inimlik-maise elu juurde kuuluvad anded kuluvad ning kahanevad, puhkevad vaimulikud anded ja muutuvad üha tugevamaks, kuid seejuures on eelduseks uskumine meie Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Kes Temasse usub, sellel on igavene, see tähendab jumalik elu enese sisemuses ja jumalik elu on surematu. See tõde ilmneb inimeste

juures, kelles elab Jeesus Kristus, sest Tema on igavene, Tema juures ei vähene iialgi jumalik jõud ega ole seda võimalik hävitada. Nii võivad meie inimlik jõud ning anded väheneda, aga kui meis elab Kristus, tõuseb Ta just siis kogu oma jõus ja toreduses üles.

Milline õnnistus on niisiis vananemises, milline Jumala toredus tahab seal puhkeda! See vanahärra sai paljude jaoks vaimulikuks keskmeks, inimesed tulid, et temalt eestpalvet paluda või ennast õnnistada lasta. Jah, ta ei olnud soovimatu, ilma ülesandeta ega kõigile koormaks, nagu seda vanainimeste puhul sageli juhtub, tal oli suur ülesanne, mis tõi palju õnnistust, kuna temas elas Jeesus Kristus. Selle kaudu, mis teda vananemise juures alandas ja väikeseks tegi, võis Jeesus aina tugevamalt särama lüüa, sest Ta võitis temas ikka enam ruumi. Kuna see mees uuendas kahetsuses kõike oma elust, võis Kristus tema kaudu ikka rohkem ülistatud saada ja talle meelevalda kinkida.

Niisiis tahab Jumal vananemises igavese rõõmu allikad puhkeda lasta. See võib tuua tõelise rõõmu, sest kõiki, kes armastavad meie Issandat Jeesust Kristust, kujundab vananemisel rõõm: varsti tohin ma Teda näha, varsti tohin olla igavesel kodumaal, rahuriigis, armastuse- ja igavese rõõmu riigis, Jumala linnas, kus võin elada, täis suurimat õndsust. Selle rõõmu tahab anda Jumal neile, kes vananemise koos Temaga läbi teevad, nagu see vanahärra.

Me ei tohi teha vaid ühte – tõsta oma südames mässu vananemise kannatuse vastu, sellega tapame endis jumaliku, igavese elu. Iga vastuhakk lahutab meid Jumalast ja Ta ei saa oma jumalikku elu meisse voolata lasta.

Aga nende kohal, kes vanaks saades annavad end Issanda Jeesuse Kristuse kätte, seisab suur tõotus – Jeesus on ütelnud: “Sulle saab küllalt minu armust, sest vägi saab nõtruses täie võimuse” (2Kr 12:9). See võimus on armastuse, rõõmu, palve ja meelevalda võimus Issandas, kõik see peab saama vanaduses meie osaks. Kas see pole vananedes meie jaoks suurepärase väljavaade?

Igaüks, kes annab oma elu kõige sellega, mis ta on ja mis tal on, Jeesusele ja Teda üle kõige armastab, teadku – see tasub ära! Nendes inimestes, ja just vanades inimestes, kellesse Jeesus Kristus on eluaseme teinud, elavad õndsus ja rõõm. Nendest kiirgub Tema au, nad on võimelised teisi õnnelikuks tegema ning ise üliõnnelikult kojuminekuootuses elama. Nad saavad kõike Jeesuse Kristuse kaudu, sest kui meie oma mina kaob, võib Tema, kes on kõik, meis kõike teha, mida vaid vajame. Ja me särame üleval Tema riigis nagu tähed.

Vaesus ja puudus

Jõukusaeg on möödas, ka läänemaailmas. Majanduskriisid levivad üle kogu maailma, ähvardades muutuda ülemaailmseks majanduskatastroofiks. Seega ähvardavad meid vaesus ja nälg. Firmed lähuvad üksteise järel pankrotti, inflatsioon tõuseb, töötus kasvab. Võib-olla tunned väga hästi, kuidas sa vaesemaks muutud, sinu vähene raha kaotab väärtuse ning vaesus pureb su südame kallal. Kuidas peaksid oma perekonna kõigest sellest välja tooma?

Mure, et vaesus su majja sisse kolib või on juba kolinud, on kannatus, mida Jumal võib muuta, ja nimelt nõnda, et sa kõigele vaatamata ei tunne puudust sellest, mida tegelikult vajad, ja eelistad kõikidele asjadele tunda Teda enam kui kunagi varem. Millal see juhtub? Siis, kui sa oma murede ja puudustega Issanda juurde tuled. Nii kaua, kui sul oli kõike veel rikkalikult, võtsid seda võib-olla kui iseenesestmõistetavat ega sidunud oma igapäevaseid vajadusi niivõrd oma taevase Isaga. Aga tee sellega nüüd algust, anu Temalt abi ja usu, et Ta teab, mida vajad ja et Tema saab vaeseid rikkaks teha. Isa taevast tunneb nendele kaasa ja tahab neile saata oma abi.

Kogesime seda pärast Teist maailmasõda, kui põgenikevool läks läbi meie maa ja inimeste varandusest polnud enam midagi järele jäänud, sest nad võisid vaevalt midagi kaasa võtta ning kaotasid põgenemisel

sellegi pisku. Nad olid kõige poolest vaesed. Ka neil, kes olid varem suure varanduse omanikud, ei olnud enam midagi. Ent pärast pikki aastaid tõdesid paljud, kui nad jälle jalule tõusid ja kui neil oli piisavalt kõike eluks vajalikku, et vaesuses oli palju õnnelikum aeg. Nad pidid pidevalt Issandat appi hüüdma, Tema abisse uskuma ja elasid siis läbi tõelisi imesid. Abi tuli sealt, kust see inimliku ettekujutuse järgi vaevalt võimalik oli. Nii tundis igaüks isiklikult ikka uuesti oma taevase Isa armastust ja neil oli õndsakstegev suhe Temaga, kuna Ta oli neile nii lähedale tulnud. Iga abi juures, iga Tema armastuse kingituse juures haaras neid suur rõõm, mida nad nüüd enam ei tunne. Nad igatsevad sageli seda aega tagasi.

Jah, see on tõsi, vaesed teeb Ta rikkaks, neile kuulub Tema armastus, seda oleme oma õeskonnas ka kogunud. Meie õeskonna asutamine langes sõjajärgsesse aega, näljaaega, ja kui üsna suur hulk õdesid meie majja sisse kolis, ei olnud neist ühelgi tsentnerit kartuleid kaasa tuua, mida igaüks pidi talvevaruks saama. Millest pidime elama, kui meil oli meie põhitoidust – kartuleid – vaid kahe inimese jagu? Peale selle puudusid ka teised toiduained, raha, riietus, majapidamisriistad jne. Ent siis kogesime ühe ime teise järel. Jumal mitmekordistas näiteks kartulite hulka pärast seda, kui ma koos köögiõega igal õhtul keldris palvetasin ja väheseid kartuleid õnnistasin. Olime aasta läbi söönud, olgugi et meid oli seitse inimest rohkem, peale selle veel külalised. Juhtus

ka seda, et saime igasugustest kohtadest puuduvaid tarbeesemeid kuni tookord haruldasena näiva luuani välja, mille pärast olime palvetanud. Milline rõõm see oli, kui see ühest pakist nähtavale tuli, kuhu saatja oli märkinud, et Issand olevat talle südamesse pannud meile luud saata.

Nii võiks veel jätkata. Jah, oleme üle 35 aasta kogenud, et Jumal teeb oma sõna teoks: kui otsime esiti Jumala riiki, see tähendab elame selle jaoks, rakendame Tema riigi tulekuks kogu oma jõu ja kasutame ära iga annetuse, kui elame Tema käskude järgi, kahetsuses ning meeleparanduses, annab Ta meile kõik ülejäänu eluks vajaliku pealekauba (vt. Mt 6:33). Olime vaesed, sest läksime usuteed mööda, meil ei olnud mingeid kindlaid sissetulekuid ega nõudnud me oma teenete eest mingit tasu. Millest pidime algaastail elama, meil ei olnud ju veel isegi õiget sõprade ringi? Aga kõik tuli, alati oli laud kaetud.* Elame tänase päevani Jumala imedest, kogedes, kuidas meie Issand Jeesus Kristus ütleb, et tähendame Jumalale rohkem kui lilled väljal, mida Ta nii kaunisti riietab. Nüüd on meid ligikaudu 200 öde. Meie sõpradelt tulevaid annetusi kasutatakse Jumala riigi tööks ning me kogeme jätkuvalt, et kõigele vaatamata on laud kaetud ja kõik eluks hädavajalik olemas.

* Vt. M. Basiela Schlink "Realitäten – Gottes Wirken heute erlebt".

Kuid vaesuse teel kogeme üha uuesti, et meile kui vaestele ei kingita midagi automaatselt, kui me vaid Jumalat puuduva asja pärast palume. Ei, meie palvel on vaid siis jõudu ja Jumala lubadus kehtib ainult siis, kui – nagu eelpool juba öeldud – kõrvaldame teelt palvetakistused, näiteks omavahelistes suhetes pesitseva pinge või leppimatuse, südames oleva kibeduse või selle, et me pole Jumala kāske küllalt tõsiselt võtnud. Siis on vaja kahetsuses oma patte tunnistada, paluda Jeesuselt ja inimestelt andeksandmist ning pöörduda. Vaid sellel tingimusel, mida Pühakiri kuuldavõetavaks palveks nimetab, võime taas kogeda, et Jumal võtab vaeste palveid kuulda selle sõna järgi: "Tema kisub hädast välja vaese, kes kisendab, ja viletsa ja selle, kel pole abimeest" (Ps 72:12).

Seepärast võib vaesus tuua rõõmu, sest viletsuse kannatus kannab endas imetoredat aaret nagu iga kannatus, milles peitub suur rõõm ning ilu, kui selle koos Jeesusega läbi käime. Jah, kui oleme vaeste kombel valmis sellest vähesest, mis meil on, hädas kannatavaile andma, siis kehtib meie kohta Jumala sõna: "Andke, siis antakse ka teile" (Lk 6:38). Need, kes on vaesed, kuna nad vabatahtlikult annavad ja kingivad, saavad kõige rikkamaks, sest Jumal annab neile kõik rikkalikult tagasi. Nii jutustas meile üks misjonär, kelle partisanid kinni võtsid ja kes mitu nädalat tihnikus veetis, kuidas üks tema valvajatest palus, et misjonär oma ravimi talle annaks. See ravim oli väga hinnaline,

ilme selleta polnud misjonär võimeline suurtele vint-
sutustele vastu panema. Ravimit loovutada oli väga
raske, kuid ta andis selle siiski ära. Ja Jumal tegi imet
– juhtus midagi oodatule vastupidist: misjonäri tervis
läks paremaks kui oli olnud varem ravimit tarvitades.
Midagi taolist tuleb meil võib-olla kogeda näljahäda
ajal, millesse majanduskriis võib meid kiiresti viia. Kui
siis viimase tüki leiba ära anname, teeb Jumal meid,
vaeseid, rikkaks, tugevdab meid ning kannab sellest
hädast läbi, sest Tema lähedalolu muudab kõik.

Nii ei tohi me karta ei vaesust ega näljahäda, vaid
peame seisma jumalakartuses, et me kergekäeliselt ei
patustaks, vaid järgiksime Jumalale meelepärast teed,
tahtes elada Tema käskude järgi Tema riigi jaoks ning
andes meelsasti ära selle, mis meil on, siis saame meie
kui vaesed Tema kaudu ja Temas kõige rikkamaks.

Hirm surma ees

Kui sageli võib tänapäeval kuulda, et patsiendil on
vähktõbi ja tal on väga vähe elada jäänud. Või ehk oled
jõudnud ikka, kus pead paratamatult varsti surmaga
kohtuma. Iga päev nõuab liiklus uusi ohvreid, surma
saavad mitmed tuhanded aastas. Võid sa ette teada,
kas sinu järgmine sõit ei osutu ehk viimaseks? Vägi-
vallateod ja mõrvad levivad, mässud teevad elu eba-
kindlaks, sõda ähvardab. Surm varitseb igast küljest ja
sind haarab hirm surma ees.

Hirm surma ees peab küll erinev, isegi suurim hirm
olema, ega muidu öeldaks hirmust piinatud inimese
kohta, et tal on surmahirm. Jeesus teadis, mida surm
tähendab. Kui Ta pärast Laatsaruse surma nutvate
õdede juurde tuli, tähendas see, et Ta hing oli sügavalt
vapustatud. Kui Jeesus siis haua juurde astus, nuttis Ta
(vt. Jh 11:33–38). Ketsemani aias, kus Ta ise surmaga,
õigemini surmavürstiga võitles, valas Ta verd ja pisa-
raid. Teda valdas selline hirm, et see peegeldus Tema
näos, kui Ta jüngerite juurde tagasi tuli.

Jah, meie isad ei kirjutanud põhjuseks oma maja-
seintele ja kontoriraamatutele: "Mõtlen surmale", sest
surm on otsustavaim sündmus meie elus, mis sellele
pöördumatult lõpu teeb. Kardame surma, sest see viib
meid maisest elust ära. Kui sageli piinavad meid tead-
matus ning hirm: kus ma ärkan, kuhu ma lähen? Me
teame, et sellele, mida siinses elus külvasime, järgneb

külvile vastav lõikus. Surres peame sisenema teise maailma ja ilmuma selle ette, kes on Kohtumõistja elavate ja surnute üle. Ka usklike kohta on kirjutatud, et me kõik peame ilmuma Kristuse kohtunikutooli ette, "et igaühele tasutaks vastavalt sellele, mida ta ihus olles tegi, olgu see hea või kuri" (2Kr 5:10b). Niisiis toob surm meid möödapääsmatult paika, kus meilt meie tegude ja kogu elu kohta aru päritakse, ehkki maise elu jooksul tahtsime seda võib-olla iga hinna eest vältida.

Surma palge ees ei ole enam midagi meie võimuses, me ei saa enam midagi korraldada, oleme jäägitult Jumalal kätte antud. Enamikku inimesi, isegi uskmatuid, valdab enne surma surmahirm, sest tee läbi surmaoru on suurim kannatus, mis meil läbida tuleb. Lähenev surm seab meid küsimuse ette, kas saatan saab meie üle õiguse või mitte, kas ta võtab meid igaveseks oma riiki kaasa. Ta on pealekaebaja, iga tunnistamata ja kahetsemata jäänud patu pärast on tal meie üle õigus. Seepärast haarab paljusid kartus surma ees, võib-olla ka sind.

Kui lükkad mõtted surmalt kõrvale, ei tähenda see veel, et oled surmahirmu ületanud. Palju enam võib sind aidata see, kui end surmaks ette valmistad. Mõtle sellele, et sind ootab ees tund, kus langeb lõplik otsus: sind kas kantakse kui saatana saaki surnuteriiki, põrgusse, või sa tohid pöörduda koju, taevastesse eluasemetesse, mis Jeesus on meile valmistanud (vt. Jh 14:2). Ka usklike jaoks ei ole taevasse minek iseene-

sestmõistetav, sest saatanal on meie üle õigus, kui me teiste üle kohut mõistame, oleme riiakad, kibestunud ja leppimatud ning anname ruumi vihale. Piibel ütleb usklikele, et need, kes midagi sellist teevad, ei pääse Jumala riiki (vt. Gl 5:19-21). Valmista end selleks, et inglid võiksid sind surmatunnil Jeesuse riiki kanda, kuna sa ei elanud rasketes ja variserlikes pattudes, vaid tulid sõnades ja tegudes patustamise järel kahetsedes Jeesuse risti alla, palusid andeksandmist ning elasid teistega leppimises. Sest patustele, kes meelt parandavad, on Jumal armuline, Ta laseb neil surmatunnil oma riiki siseneda.

Jeesus kutsub meid väga tõsiselt üles oma patte tunnistama ja kahetsema, niikaua, kui meil veel aega on siin maa peal, niikaua, kui on veel armuaeg. Palu ikka ja uuesti valgust, et su patte sulle näidataks ja sa võiksid need Jeesuse ette tuua. Nii koged midagi ime-list: Jeesus annab sulle patud andeks. Tema veri katab sinu süü, üks paradiisi on ka sinu jaoks avatud nagu liigkasuvõtjale, kes oma süüd tunnistas. Usu, et hirm surma ees kaob, kui sinu patud on üles tunnistatud ja andeks antud. Siis on sul rahu, suur rahu juba nüüd ja õieti veel siis, kui tohid läbi surmaoru Isa juurde koju minna.

Nõnda kuula siis täna Jeesuse häält, mis hüüab: "Tule minu juurde, pöördu veel nüüd. Sa pead andeks saama, siis kaotab saatan sinu üle oma õiguse!" Jah, selle asemel, et lasta surmal enesele hukkamõiste-

otsus tuua, võta vastu armuandmine. Ka siis peame Kristuse kohtunikutooli ette ilmuma, aga seal ei ole enam juttu kadunud või päästetud olemisest, vaid tasu mõõdust, mis vastab meie maapealse elu viljale.

Niisiis võib selles kannatuses, et peame surema ja läbi pimedada surmaoru minema, peituda rõõm, jah, igavene rõõm ja aulisus. Küsimus on vaid selles, kes selle osaliseks saab. Need, kes end eelnevalt ette valmistasid ja Jumala valgusest läbistada lasevad. Kummardu siis juba nüüd Jumala ja inimeste ees, vali juba nüüd Jeesuse tee ja kingi Talle oma armastus, mis kannab eneses alati armastust ligimese vastu. Siis koged, kuidas hirm kaob ja juhtub midagi imelist, mida juba paljud usklikud on kogenud: mida lähemale nad surmale jõudsid, seda lähemale tuli neile ka taevast, neist voolasid üle jumalik rõõm ja õndsus. Jah, Jeesus koos oma inglite ning pühakutega tuli neile nii lähedale, et nende süda oli täidetud vaid igatsuse ja hõiskamisega, et nad võivad pöörduda koju selle juurde, keda nad on armastanud.

Minu jaoks on unustamatu, kuidas me sellele meie õe Claudia puhul kaasa elasime. Olles vaid 35-aastane, täis nakatavat elujõudu, tervist, rõõmu ja armastust Jeesuse vastu, jäi ta Itaalias teenistuses olles äkki raskesse verehaigusse. Ta tuli emamajja ning viidi üle erikliinikusse. Mõne päeva pärast saime teada, et Õde Claudiat pole võimalik aidata, tal on veel väga vähe elada jäänud. See, et pidime seda talle

nüüd ütlema, oli väga raske. Kuid mida me koos Ema Martyriaga kogesime, kui tema haigetuppa astusime? Claudia aimas oma olukorda, ka selle järgi, mida arst oli vihjamisi öelnud, ja säras meile vastu naeratusena, mis polnud sellest ilmast pärit, sest teda oli tervitanud Issand Jeesus ja valanud temale taevaliku maailma sära. See juhtus juba tagasiteel Roomast. Nii on kirjutatud tema päevikusse:

*“Lennuk lendas päikesele vastu. Äkki tundus, nagu oleks Issand Jeesus minult küsinud: “Ja kui see haigus viib surmale?” Oh, Jeesus, lõpmatu igatsusega täitsid Sa minu südame sel silmapilgul, nii et olin kaitsetu üli-suure rõõmu ees. Varsti, varsti võin Sind näha, varsti, varsti Sind emmata. Kas nõnda saab kojusõit sõiduks minu Issanda käte vahele, minu pruudisõiduks? Kas see sünnib tagasilennul emakoju?”**

Jeesus, meie surma Äravõitja, parandas meile, kes me Teda usume, teadmise oma armust, et surm mitte ainult ei kaota oma kohutavust, vaid me peame surmas nagu Stefanos tunda saama Jumala kirkust (vt. Ap 7: 55). Seda kogeb igaüks, kes juba siin on “taevast” elanud, olles armastuses ühendatud Jeesusega, kes on ülal ja kes Jumala paremal käel istudes avab taeva südame. Kes on elanud vaid Tema jaoks, loobudes sealjuures

* Vt. M. Basilea Schlink “Wenn ich nur Jesus liebe, Lebenszeugnis unserer Schwester Claudia”.

oma minast, ning käinud Tema alanduse, kuulekuse, tahteandumuse ja usalduse teed, sellele on surm pääs jumalikku ellu, aulisuse riiki. Jah, kellele Kristus on eluks, sellele on surm kasuks (vt. Fl 1:21). Jumalik elu, mis sellise inimese südant täidab, ei või surmatunnil kaduda. Palju enam saab nüüd ilmselgelt nähtavaks, et ta tohib selle juures kodus olla, kellele kuulus kogu tema armastus – Jeesuse Kristuse juures, keda ta võib igavikus näha.

See on seletamatu, et hirm surma ees võib muutuda suurimaks, õndsaimaks rõõmuks. Kui imeline on Jumal, kes selliseid imesid teeb, et sügavaim kannatus muutub suurimaks rõõmuks! Surm viib meid koju Jumala juurde, igavese õndsuse riiki.

Petetud ja kurnatud

Sa küsid: "Mida ma pean tegema? On täiesti välja-kannatamatu, et kolleegid või perekond mu nii ära kurnavad. Nad nõuavad, et töötaksin ka siis, kui nemad puhkavad. Mulle antakse teha kõik see, mis neile endile ei meeldi. Nad ei hooli, et pean seetõttu rohkem aega ja jõudu kulutama. Kolleegid ja perekond on mulle tõeliseks koormaks muutunud." Sa kaitsed end selle eest, et mitte olla ärakasutatud ja petetud. See käib ka su õiglustunde pihta.

Jah, olla ärakasutatud ning petetud võib olla suur kannatus. See toob meile sageli palju kahju töökohal, aga ka raha ja varanduse osas. Ent eelkõige peitub selles suur oht kibestuda, kui meiega nii käitutakse. Võib-olla oleme enesele raske vaevaga väikese äri soetanud ja siis tuleb keegi ning laenab meilt rahasumma, ilma et ta seda tagasi maksaks, ta saab isegi pahaseks ja ütleb meie kohta midagi halba. Nii kannatatakse topelt kahju. Ei ole kerge näha, kuidas vaevaliselt teenitu teiste kätte kaob.

Kuidas selle kannatusega hakkama saada? Kogesin kord midagi sarnast, algul üsna vähesel, hiljem ka suuremal määral. See kuulub iseenesest tavalise osana Jeesuse järgimise juurde. Minu esimene kogemus oli umbes 35 aastat tagasi. Meil olid Mariaõeskonnas avaldatud esimesed kirjutised Jumalalt saadud sõnumiga. Oli suur julgustükk sel vaesuseajal raha trükkimisele

kulutada. Olime tänulikud, kui arve tõepoolest makstud sai. Siis viisime raamatuvirnad väikesesse ruumi, kuhu olid välja pandud ka graafilised tööd ja teised meie kunstitöökoja tooted. Mis juhtus?

Ühel päeval tuli sellesse väljapanekuruumi keegi kristlik rändkaupmees, kes käis mööda külasid, et majades raamatuid pakkuda. Tema saatja selgitas, et ta võivat siit kõike tasuta kaasa võtta. Seepeale pakkis ta ühe kohvri raamatuid täis ja läks sellega minema, ilma et oleks ühegi penni kassasse pannud. Me ei olnud mingit kindlat hinda määranud, igaüks pidi andma meie usureeglite järgi nii palju, kui tahtis, ja seda kasutas raamatumüüja ära. Olin seepärast mures ning tundsin, et mu südamesse kerkis pahameel tolle mehe vastu, kes meid nii kohtles ja sellisel taunitaval viisil raamatumüügi missiooni teostas.

Kuid siis mõistsin, et Jumal ise oli ta meile saatnud. Ta pidi olema tööriist, millega Jumal minu kallal töötas, sest pidin õppima tegema midagi, mida esimese üllatusega selle elamuse puhul liiga vähe olin teinud – arvestama Jumalaga, Tema abiga, mida võib vaid siis kogeda, kui järgneda Jeesusele Tema teel, ohvriteel. Mõningate keeruliste juhtumite puhul sai mulle alati selgemaks, mida see ohvritee tähendab. Jeesus kui Jumala Poeg oli maisel teekonnal nagu ohvritall kõike ülekohut kannatanud ja oma õiguse Jumalale üle andnud, kes toimib õigesti ja kes viib Tema asja omal ajal lõpule (vt. Ps 9:5). Ohvritee tähendab meie jaoks

seda, et oma südames protsessimise ja nende peale vihastamise asemel, kes meid petavad ja meile ülekohut teevad, võtame Jumalalt raskused kannatlikult vastu ning anname need Teda usaldades Talle üle. Tema hoolitseb meie eest, Tema võitleb meie eest.

Ohvriteed käia ei tähenda alati ja igas olukorras kõike endale öelda lasta, võib olla ka olukordi, kus peab ligimesel aitama aru saada, mislubi ta end süüdlaseks teeb, kuid see sündigu siis alandlikus, armastavas ja andestavas vaimus. Ohvriteed käia tähendab õnnistada, armastada ja head teha sellele, kes meid ära kasutab, siis õnnistab ja aitab meid ka Jumal. Kui õppisin ikka enam ja enam ohvriteed käima, see tähendab ülekohut, petmist ja enese ärakasutamist vaikselt ning teisi õnnistades taluma, kasvas minu usaldus Issanda vastu, sest Tema võib meile kogu kaotuse rikkalikult korvata.

Vaadates meie Issandale Jeesusele Kristusele, sai see tee mulle väga kalliks, mitte ainult sellepärast, et ma ei pidanud protsessima ega oma õiguste eest teiste vastu välja astuma, vaid kuna sain teada, et selle taga on Tema imeline plaan mind enesele lähemale tõmmata, sest ohvriteed käies olin Temaga eriti tihedalt seotud. Ja mitte ainult: seal, kus mulle ülekohut tehti ja mind ära kasutati, oli minu Isal taevas võimalus ise minu eest hoolitseda ja osutada oma võimu ning abi omal ajal.

Seda tohtisin meie õeskonna edasises tegevuses rohkelt kogeda. Võib öelda, et niivõrd, kuidas me

oma õiguse käest ära andsime ja inimlikult vaadates oma töö edenemise mängu panime, sedavõrd seisis Issand meie eest ja laskis, ilma et meie, inimesed, selle pärast palunud oleksime, kõik vajaliku juurde voolata. Meie külalistemajas, väikeses hooldeasutuses või ka meie raamatute müügilaudadel ning teiste teenistuste puhul jätsime alati igäühe enese otsustada, kas ta tahab midagi anda ja kui palju. Selles oli muidugi risk, et meid kasutatakse ära, ent meil ei olnud ka kunagi puudust. Oleme võinud oma laiaulatuslikke ülesandeid kuni tänase päevani ilma võlgadeta teostada. Üks matemaatikaprofessor nimetas seda kord taevalikuks matemaatikaks.

Jumal, meie Isa, ootab meie valmisolekut selleks, et oleksime ka ärakasutatud ja petetud, sest Ta tahab meile seejuures kinkida eelkõige sisemist rikkust, nimelt, et õpiksime Teda usaldama ja tuleksime selle kaudu Talle lähemale. Kogeme, kui õnnis on olla Tema laps, kes ei pea sõltuma inimestest, vaid kes võib Talle kõike öelda ja võtab Temalt kõik vastu, mida tal vaja on. Ja kui Ta laseb meid sealjuures ebaõiglust kannatada, tahab Ta meid ohvritalle eeskuju järgi ümber kujundada ning meie tuleme oma Issandale Jeesusele Kristusele lähemale, tohime Tema, kannatava ja ebaõiglust taluva Issandaga ühineda. Nii voolab ka petetud ja kurnatud olemise kannatusest õnnistust, sest nii tiheda ja õnnistava osaduse Jeesusega leiame vaid sellel teel ja mitte seal, kus me oma õigust taga nõuame. Tee

Jeesusega, ohvritee, mis on samaaegselt ka usaldava lapse tee, viib Temaga igavesele ühendamisele ning koosolemisele Jumala linnas. Niisiis, mida toob meile see kannatus? Õnnistust ja rõõmu igaveseks ajaks. Usu seda kindlalt.

Vihatud ja solvatud

Igaüks, kes on kunagi mõne inimese või ringkonna vihavaenu või solvamist kogenud ning kelle nimi on olnud porri tallatud, teab, milliseid haavu see hinge lööb. Me ütleme, et viha tapab. Jah, vihkamine tähendab vaimset surma. Inimene, keda solvatakse, kelle kohta levitatakse valesid, võib sellest armetuks ja haigeks jääda. Nõnda võib hävitada tema au, nime, karjääri ning purustada palju asju tema elus.

Vihkamise allikaks on väga sageli kadedus või armukadedus. Nii pole võimalik neid, kes kedagi vihkavad, ümber veenda sellega, kui neile ära näidata, et nende väited ja solvanguid on väärad. Otse vastupidi, kui neid tõega silmitsi asetada, muutub vihkamine veelgi suuremaks.

Kuidas seda välja kannatada? Üks raskemaid kannatusi on olla vihatud, solvatud, teotatud ning häbitatud, isegi kui see on Jeesuse tahtmine. On inimesi, kes võivad kannatusi vapralt taluda, ent kui nende ellu tuleb teotus, ei suuda nad sellega toime tulla. Ja ometi on Jeesus suurimat õndsust kuulutanud neile, kellele kurja tehakse ja keda inimesed Tema pärast teotavad. Jeesus ütleb: "Olge rõõmsad ja ilutsege, sest teie palk on suur taevas" (Mt 5:12, vt. ka Lk 6:22-23).

Kuidas seda rõõmu kätte saada? Soovime, et see meil oleks, ent kui oleme vihatud ning teotatud, on meie süda enamasti sügavalt haavunud. Me mässame

või muutume kibestunuks, meis tõuseb vastuhakk või isegi viha nende vastu, kes meid on haavanud ning meile ülekohut teinud. Meie õiglustunne ei lepi valedga, me tunneme pahameelt ega saa võib-olla ööselgi süüdistavatest, kibedatest mõtetest rahu. Oleme sageli mässumeelsed või siis ohkame Jumala poole, küüdes, miks Ta sellise teotuse meile on saatnud, miks laseb Ta meie au hävitada või miks meid nii vihatakse. Arvame, et see haav meie südames ei parane kunagi, nii sügav on see.

Tean isikliku kogemuse põhjal, kuidas teotuse haavad kõrvetavad. See algas juba siis, kui meie noorte ringkondades puhkes ärkamine ja sellest tekkis õeskond. Kui hiljem meie Kaanan rajati ning see sai üha enam ja enam tähtsust kogudes keskuseks paljudele, kes kogu maailmast kohale tulid, tekkisid ka kadestajad ning kasvasid solvanguid ja vihkamine. Ma ei saanud mitte ainult kirju, mis olid täis süüdistusi, valesid ja halba minu kohta, vaid mõningad isikud korraldasid lausa sõjakäigu meie õeskonna ning eriti minu vastu. Paljudele kristlikele organisatsioonidele saadeti kirju, kus hoiatati meie eest ning ähvardati, et ka nende vastu hakatakse võitlema, kui nad meiega veel ühendust peavad ning minu kirjutisi levitavad. Kutsuti üles minu raamatuid põletama, ja mitmel korral seda ka tehti. Hoiatusi minu eest ja solvanguid minu kohta levitati ettekannetes ning magnetofonilintidel, mindi isegi nii kaugele, et mind ja meie tööd serveeriti ini-

mestele deemonlikuna, kuna meil on vaimuanded ning me käime kahetsuse, palvete ja usuteed. Seda kirjeldati kui midagi Pühakirja vastast. Meie vastu koostati üha uusi teotuskirju, mis liikusid usuringkondades kauge-
tel maadel asuvate misjonipunktideni välja. Enamasti neid usuti, kuna peeti võimatuks, et usklikud võiksid valetada.

Kui kogetakse selliseid valusaid solvanguid, kuidas on siis võimalik sellest üle saada? Jumal näitas mulle teed. Ta laskis mul esiteks tõdeda, et lõppeks ei tule see olukord inimestelt, vaid Temalt. Pidin õppima, et see on Issand ja mida Tema teeb, tuleb Tema armastavast südamest, toimub igavese armastuse ja tarkuse nõu-
andest ning selle eesmärgiks on tuua meile parimat – headust ja õnnistust. Tohtisin õppida, et selles kannatuses peitub aare, mis tahab meid muuta Jeesuse sarnaseks. Kui seda usun, täitub mu hing taas rahuga. Nõnda võisin ma alati uuesti öelda: jah, Isa, see tuleb Sinu käest, seepärast võtan selle vastu.

Meie Issand Jeesus Kristus on ise seda teed käinud, häbistatuna, solvatuna, aust ilma jäetuna, valekaebus-
tega ülekülvatuna, kuni Ta, Jumala Püha, nagu kurja-
tegija risti löödi. Mina olin ju Tema jünger, kuulusin Tema juurde ja tohtisin nüüd Tema kõrval seista, Tema kannatusest osa saada – see on eriline arm. Jeesus ütleb ju: “On nemad mind taga kiusanud, siis nad kiusavad teidki taga” (Jh 15:20b). Niisiis olin ma Jeesuse jüngrina õigel teel, sest kirjutatud on: “Jünger ei ole

ülem oma õpetajast ega ori ülem oma isandast. Jünger olgu rahul sellega, et tema käsi käib nagu ta õpetajal ja orjal nagu ta isandal. Kui nad pereisandat on hüüdnud Peeltsebuliks (saatanaks), kui palju enam tema peret!” (Mt 10:24-25). Nüüd sain Temaga tihedamalt seotuks, nüüd võisin Pühakirja sõna ka enese kohta kehtivaks lugeda: “Kui teid solvatakse Kristuse nime pärast, siis olete õndsad, sest au ja Jumala Vaim hingavad teie peal” (1Pt 4:14). Milline kingitus! Mu süda sai tröösti-
tud ja ma pühendusin uuenä oma häbistatud, laimatud Issandale, et Tema teed jagada.

Ent veelgi rohkem näitas Issand mulle seda, kuidas Ta end minu puhastamiseks häbistada laskis, et mind täielikult vabastada tavalise inimese reageeringust – protsessimisest, selle asemel et vaenlastele halastada ning armastusega vastata. Jumal tahtis, et sellel karis-
tuse teel tuleks minu südamesse ikka enam halastavat armastust. Ta lasi sündida, et mu vastased mind haava-
sid, sest Temal oli püha ja imeline eesmärk silme ees: nendest haavadest pidi välja voolama halastav armastus. Selleks on Jumal meid ju lunastanud, kui Ta solvatuna, vihatuna ja kannatades ristil rippus. Tema haavatud südamest voolas välja vaid üks, halastav, andestav armastus nende vastu, kes Teda vihkasid ja Ta risti löid.

Seda tahtiski Jeesus minu juures saavutada ja tahab ka sinu juures, kui Ta su häbisse ja ebaõiglusesse juhhib. Ta tahab siis äratada meis kõige ilusamat – halastavat

armastust meie vaenlaste vastu, nende vastu, kes mitte ainult ei tee meile haiget, vaid võib-olla vihkavad ja solvavad meid. Meie haavadest ei pea välja voolama kibedus, vaid andestus ning armastus.

Mina ei saanud vaenlasearmastust endale ise anda, sest mu südames kerkisid üles kaksipidi arvamused nende suhtes, kes mulle ülekohut tegid, ka siis, kui ma seda vaikselt, vastuvaidlemata talusin. Aga Jeesus, Jumala Tall, on meie eest ohvriteel käinud, risti löödud ja oma ohvri toonud. Tema haavadest voolavad õnnistus ja lunastus Tema pühas veres ning see veri lunastab meid, et me inimeste vastu halastavamaks ja armastavamaks muutuksime. Nii kiitsin ikka uuesti Talle verd, et see mind väikeseks teeks, nõnda et õpiksin kandma mitte ainult ebaõiglust, vaid võiksin ka südamest armastada. Jeesus võttis mu palvet kuulda ning kinkis mulle aja jooksul üha enam halastavat armastust oma vaenlaste vastu.

Kes nüüd igatseb nii nagu mina halastavat armastust oma vaenlase vastu, selle jaoks on tee Jeesuse vere kiitmises avatud. Jeesuse lunastus on kehtiv, me oleme lunastatud armastamiseks ja see lunastus toimib meie juures, kui selle alla kummardume. Kui me seni Jeesuse käsu kohaselt oma vaenlasi ei armastanud, siis nüüdsest talume vaenlaste nooli meelsasti. Lunastuse jõu kaudu tohime isegi oma vaenlasi armastada! Kogesin ise, kuidas mu süda täitus seejuures ikka sügavama

rahuga ja ma tundsin rõõmu, millest Jeesus õndsaskiitmistes räägib.

Rõõm, mille Ta kingib, saab alguse juba kannatustes, lastes meil tõsta pilgud taeva poole. Seal ei ole enam ühtegi vaenlast, seal ei ole me enam vihatud, tagakiusatud, häbistatud ega solvatud, seal ei levitata enam mingeid valesid meie kohta, seal ollakse koos nendega, kes armastavad, ja me oleme seal kodus meie Issanda Jeesuse juures, Tema igavese armastuse juures. See oli ja on meile suureks trööstiks. Tohime rõõmustada koju pöördumise päeva üle, sest siis kroonitakse need, kes on siin kõigest, ka vihkamisest, võitu saanud, kuna nad ei vastanud sellele vihkamise vaid armastusega. Nii tõesti, kui kehtib Jeesuse sõna, elavad need, keda Tema nime pärast põhjuseta vihatakse ning põlatakse, igavesti seal üleval Jeesuse riigis rõõmus ja toreduses.

Jah, selle aja kannatused mööduvad ja koos nendega kõik, mida peame siin taluma, ka häbi ja viha, alandused ja solvangud. Ent mis on igavikus, see jääb. Nagu ütleb Pühakiri, seisavad seal kõrges aus need, kes on siin alandatud, vihatud ning solvatud. Milline õnnistus, kui tohime juba siin, vihatud ja põlatud olles teada, et just selle kaudu õpime armastama oma vaenlast, saades seeläbi nii rikkaks, õnnelikuks ning õnnistatuks nagu me ilma vihatud olemise kogemusest iialgi olla ei saaks.

Nii on selles eriti raskes kannatuses peidus eriline õnnistus, usu seda! Häbi surub meid väiksemaks ja madalamaks, mida me, kes me Jeesuse sarnaseks saada tahame, et Teda kord palgest palgesse näha, õigupoolest ka igatseme. Kui sind tabavad sellised vihkamise ja solvamise nooled, anna oma nõusolek ja ütle aina uuesti: minu Issand Jeesus, minu Isa, ma tahan kannatada, ma tahan Sinu teed koos Sinuga käia.*Vajan just seda teotuse kannatust, sest see teeb alandlikuks. Selline ohver võtab kannatuselt astla. Mul oli siis alati tunne, nagu hüüaks Jeesus mulle: kummardu madalamale, veel madalamale, siis ulatub Minu arm sinuni ja sa saad Minu, sinu nii alandatud Issanda lähedale tulla, kes Ma selle tee olen valinud ja nii palju teotust kannatanud. Ja Tema juures olla, see ongi suurim õnn.

Järelsõna asemel

Minu vaimulikud tütreid palusid, et lõpetaksin selle raamatu ühe neile pühendatud kirjaga, mis olevat neid väga palju aidanud.

Aprill 1983

Minu armsad tütreid!

Tulevaseks ajaks, kui mõned Teist peavad kindlasti ka raskeid tunde läbi elama, kiisatusi, hädasid, raskusi ja võib-olla suuri kannatusi taluma, tervitan Teid loosungitega, mis võivad Teile siis abiks olla. Need on kolm sõna, mille najal olen siin maa peal läbi "pisarateoru" läinud. Esimene pärineb ühest koraalist:

*"Mulle ei või juhtuda midagi muud,
kui vaid see, mille Tema on ette näinud
mulle õnnistuseks."*

(Paul Fleming 1609–1640)

Ülejäänud kaks on Piiblisalmid, mida olen teile ju sageli öelnud:

"See on issand!" (Jh 21:7) ja

"Tema nõu on imeline, tulemus on suur"

(Js 28:29).

Need kolm sõna on "imesõnad", sest olen kogenud, kuidas kõik nende läbi muutub. Elan nendega nii,

et need mu südames otsekohe helisema hakkavad, kui ma hätta satun, kui mõni kannatus mind tabab või kui lahendamatud probleemid ja rasked koormad mind ängistavad.

Sõna "Mulle ei või juhtuda midagi muud, kui vaid see, mille Tema on ette näinud mulle õnnistuseks" kannab eneses imetoimet, sest ta paneb meid küsima: kes see siis on, kes on seda kõike ette näinud, mis minuga juhtub? Kes on see "Tema"? See on ju meie Isa taevas, meie kõige armsam Isa. Ta ei ole mingisugune isand, kes minuga oma kõikvõimsuses omavoliliselt manipuleerib, vaid minu Isa, kes plaanib oma ülevoolavas armastuses kõike, mis minuga juhtub. See tähendab, et Ta mõtleb kõigele, mis minu päevadesse pandud, ka raskustele ja sellele, kuidas, kelle poolt ja kustkaudu need saabuavad. Ta on väga täpselt kaalutlenud, mis mulle kasulik on ja mis õnnistust toob, see tuleb Tema armastavast südamest. Jah, kõige taga on Tema armastuse kavatsus.

See teadmine võib tähendada lunastust ja vabastamist, sest kui imetore see on, et kui keegi mulle haiget teeb, mulle kannatusi valmistab, kui minu perekonda tuleb mingi häda, mind tabab mõni haigus, kui mõnes olukorras on miski justkui murtud mu ees või kui ma olen suurimates kiusatustes, siis võin teada, et lõpeks ei ole see üks või teine inimene, see või teine olukord, ühed või teised sündmused, ei, vaid et kõik tuleb armastava Isa käest.

Teine sõna ütleb mulle raskete läbielamise, saatuselöökide, hädade ja kannatuste puhul, et see on Issand, kes nende kaudu minu juurde tuleb. See on Tema, minu Issand Jeesus, kes mind armastab. Ja kui sa nüüd hädas oled, tuleb Tema selles sinu juurde. Kas sa siis ei näe Teda? Võib-olla teed sa nõnda nagu jüngrid Geneetsareti järvel peale Jeesuse ülestõusmist? Nad olid väga täbaras olukorras, neil ei olnud enam oma Issandat Jeesust, kelle pärast nad olid oma võrgud ja kõik maha jätanud. Nüüd olid nad ilma sissetulekuta, neil polnud isegi enam midagi süüa, sest kalapüük ei õnnestunud. Kas siis Jumal oli kõiges nende vastu, et nad abi ei saanud? Miks oli Issand neid sellesse hädasse juhtinud? Ainult selleks, et Temaga kohtuda!

Ent kes siis märkas, et see oli Issand, kes seal küsis: "Lapsed, kas teil on midagi toidupoolist?" (Jh 21: 5). See oli Johannes, kes Issandat tõeliselt armastas. Seepärast tundis ta ära, et sellist armastuse sõna võib kõnelda ainult meie Issand Jeesus. Ta nimetab neid lasteks, veelgi õrnemalt kui kunagi varem nende kolme aasta jooksul, mil Ta nendega rändas. Ja nüüd küsib Ta, kas neil on midagi süüa. See, kuidas Tema jüngrite käsi käib, kas nad on hädas, täidab meie ülestõusnud Issanda Jeesuse meeli, ehkki Tal enam inimloomust ei ole. Kus on häda, seal ilmub Ta kohale. Kuid jüngrid, nagu ka meie sageli, ei näe, et see on Issand, neil ei ole silmi tema armastuse jaoks.

Issand võiks igatihele meist anda silma Tema armastuse jaoks, et me keset häda näeksime: see on Issand! Tema armastus tungib minuni, kui ma hädas olen. Siis on nii, nagu küsiks Issand: minu laps, kas sul on millestki puudu? Mina olen see, kes selle häda kaudu sinu juurde tuleb, et see muutuks imeliseks elamuseks Jumalast. Usalda Mind, vaata ometi Minu ja mitte enam nende olukordade ning inimeste peale. Mina, Jeesus, tahan, et sa Mind näeksid, Mu vastu võtaksid ja Mind armastaksid. Mõtles sellele, kui hädas oled: hädaga koos tulen Ma sinu juurde, et sind aidata. Jah, Ma olin juba ammu teel ja nüüd seisan siin, ainult sa ei näe Mind. Lase enda silmad avada: Mina, Issand, olen see, kes sinu juurde tuleb, selle häda, selle inimese kaudu, kes sulle raskusi valmistab.

Johannese sõna "See on Issand!" muutis tookord kõik teiseks. Minagi olen juba aastaid kogenud, et see sõna toob muudatusi iga kord, kui selle mõnes hädas välja ütlen. Ma saan trööstitud ning mind täidavad rahu ja usaldus.

Ka oli mulle alati abiks teadmine, et Issandal on minu hädaga oma plaan ja et Ta juhib mind oma nõu järgi otse läbi häda suurepärase eesmärgini. Ka selle sõna olen ma oma elu rasketes kannatustes läbi proovinud ja see on usaldatav. Milline troost, et iga kannatuse taga, mis meid tabab, seisab Jumala südamest, Tema igavesest armastusest tulenev otsus, et me kannatuste

läbi päriksime võidu. Kuid sageli mõistame seda alles tagantjärele, sest Tema mõtted on lõputult kõrgemal kui meie omad. Oma pikale elule tagasi vaadates võin vaid kummardada ja öelda: jah, Sina juhtisid kõik ka kannatusterohkete sündmuste kaudu imepärasele eesmärgile, nii et võin selle üle vaid imestada. Kus Sa purustasid, seal ehitasid Sa uuesti üles. Hoobid olid armastuselöögid, mille kaudu tahtis Issand mind puhastada ning taevaseks eluks ette valmistada. Keerulised suhted, suurimad hädad ja raskused lahenesid – ehkki mõnikord alles aastate pärast – Tema otsuse kohaselt imestamapanevalt toredasti.

Kuna olen seda nii sagedasti kogenud, kõlab iga kord, kui mu ees seisab jälle mingi häda või lahendamist ootav probleem, minu südames triumfeeriv veendumus: selle taga seisab Sinu armastuseotsus ja Sa viid ka läbi selle häda kauni eesmärgini.

Tunnen sealjuures alati, nagu võiksin istuda laevukesse, mille nimi on Jumala Otsus. Tüürimees on Issand ise ja laevuke sõidab üle lainete. Lained võivad mässata ja tahta meid enda alla matta, aga tüürimees hoiab kõike kindlalt oma kätes. Kui ma Tema laevukesse istet olen võtnud, ei taha ma midagi muud kui seda, mida Tema on kavatsenud, kuidas Tema minu elu juhib ja mida Tema minuga teeb. Ja siis kogen, et see laevuke randub kaldal, mille nimi on Aulisus. Sageli saab juba siin maa peal selgeks, kui imetore Tema otsus oli, ent hiljemalt ajaks, kui minu laevuke

igaviku kaldal maabub, näen ma, millise aulisuseni Ta mind on juhtinud.

Proovige seda, mu armsad tütrede. Õelge kõige puhul, mis on Teile nii suureks kui ka väikeseks löögiks, et see on Issand. Sina oled see, Issand Jeesus. Õelge seda igasuguste raskuste ja arusaamatuste puhul: mulle ei või juhtuda midagi muud kui see, mida Sina, mu kõige kallim Isa, oled oma südames armastades ette näinud ja mis mulle kasuks tuleb. Sellepärast tahan seda teed käia, kui see minu jaoks ka raske on. Ma ei taha Sinu imelisele otsusele vastu seista, muidu oleksin ju takistuseks ja Sa ei saaks mind sihile juhtida. Nii purustaksin ise kõik imelise, mida Sina minu elu jaoks oled välja mõelnud. Jah, õelge Isale: ma andun Sinu otsusele oma elus ikka ja täielikult. Sellega asetate end sellesse laevukesse ja sõidate kindlalt üle lainete Jumala linnani.

See on ju meie soov, et võiksime Issandat rõõmustada, Teda, kes kui vihatu, pilgatu ja teotatu tänapäeval nii palju kannatab. Millal me Teda rõõmustame? Siis, kui allume täiesti Tema tahtele.

Millised võimalused meile avanevad, kui need sõnad omaks võtame! Kui raskused tahavad meid mässendusse, uskmatusse, argusesse või isegi meeleheitele viia, siis peab meie Issand Jeesus iga kord kuulma:

See on Issand!

Sina oled see, minu Issand Jeesus Kristus.

Keset kannatusi tahame paluda oma Isa armastust:

Minu Isa, see on Sinu otsus, mis on alati imeline, ja Sa juhid meid suurepärasele sihile.

Talle tahame kinkida oma usalduse ning öelda:

Minuga ei või juhtuda midagi muud, kui vaid see, mille Sina, armas Isa, oled minu jaoks ette näinud ja mis mulle kasulik on. Täna Sind. Siin ma olen, Sinu laps, kes Sind usaldab ja tahab Sind sellega rõõmustada.

Kui rikkaliku kingituse me saame, kui Issand meile ka nende sõnade kaudu teed näitab ja meid kannatustest võidule juhib.

Südamlike tervitustega Teist igapähe eest palvetav

Teie Ema Basilea

*Sest see silmapilkne kerge viletsus
saavutab meile määramatu suure ja
rohke igavese au,
meile, kes me ei vaata nähtavaile,
vaid nähtamatuile asjadele;
sest nähtavad asjad on ajalikud,
nähtamatud aga on igavesed.*

2Kr 4:17-18

*Sest ma arvan,
et selle aja kannatused ei ole midagi
tulevase au vastu,
mis meile peab ilmsiks saama.*

Rm 8:18

M. Basilea Schlinkilt on veel eesti keeles ilmunud:

“Päike ja vihm taevast”

“Minu palve”

“*New Age* Piibli vaatenurgast”

“Inglite ja demonite nähtamatu maailm”